

NGUYỄN-ÁI-LỮ

GIÓ NỒI CÁT BAY
truyện dài

TRANG
XUẤT BẢN

I

Buổi sáng, những cánh cửa mở toang. Không khí mùa hè tươi mát. Giòng ánh sáng pha lê chảy vào trong phòng ngủ, xâm chiếm nốt những khoảng tối còn lại.

Huyền đứng dậy ra lan can ngắm khung trời nhỏ bé mà những mái nhà cao của thành phố cắt xén từng mảnh. Nàng hít không khí vào đáy phổi, cảm thấy trong người nhẹ nhõm. Một sự ngỡ ngàng như bao trùm lên tất cả những cảnh vật buổi sáng và len vào những ý nghĩ tận đáy sâu tâm hồn nàng. Mầu xanh dịu êm, lung linh vượt khỏi những mái nhà xám còn ê ẩm vì trận mưa đêm qua. Tiếng gió lao sao xoáy vào những chỗ sâu. Những tiếng động cuốn cuộn bon trên đường phố. Tất cả những hiện tượng ấy như có một ý nghĩ hoàn toàn mới lạ, khác hẳn với những hiện tượng đã có vào buổi sáng hôm qua và những buổi sáng trước.

Huyền đi rửa mặt. Nàng trang điểm cho mình một bộ mặt mới. Lúc nàng xuống dưới nhà ngồi

GIÓ NỔI CÁT BAY

vào bàn ăn điểm tâm, tất cả đều đã sẵn sàng. Bà Ngọc, mẹ nàng, ngồi đối diện với nàng. Thục, anh ruột nàng, ngồi bên cạnh nàng. Không ai nói với ai một câu. Tiếng nhạc từ máy thâu thanh ở góc phòng lướt qua khoảng trống rồi trôi ra phía ngoài. Huyền nghĩ đến người cha đã chết vì chiến tranh từ lúc nàng còn nhỏ, để lại trong gia đình một sự mất mát tinh cảm khó bù đắp nổi. Còn người mẹ, Huyền thấy bản khoăn, thương hại vì bà không còn chịu đựng nổi cuộc sống đơn độc. Bà đang muốn tái giá. Ngoài bốn chục tuổi, nhan sắc bà còn mặn nồng lắm. Ánh mắt của người đàn bà ấy vẫn rạo rực những tia lửa thêm muốn yêu đương. Con người bà như không thể yên lặng trong tình cảnh một mình. Bà vẫn muốn sống trọn vẹn những ngày còn lại. Sự lựa chọn của bà hoàn toàn tự do, vì nó là một ước vọng thầm kín và chính đáng.

— Việc của mẹ đã xong chưa. Bao giờ thì mẹ đi.

Vừa nhai bánh mì, Huyền vừa chăm chú nhìn bà Ngọc. Tiếng nói của nàng xoáy thẳng vào tâm tư bà, làm cho bà ngập ngừng trong giây lát.

— Đợi người ta quyết định ngày tháng là xong. Chắc chắn chỉ trong mùa hạ này.

— Một vài người nói mẹ chẳng ra gì, con thầy

bực tức và khổ tâm lắm. Nhiều lúc con chán ngấy cả họ hàng. Nhưng mẹ đừng lo vì đó là việc riêng của mẹ. Chúng con còn không muốn ngăn cản mẹ, huống chi là họ hàng.

Bà Ngọc im lặng nghe Huyền. Thục mãi miết ăn. Lát nữa chàng sẽ phải đi dạy học. Ở mỗi người như đã tiên liệu những biến chuyển trong những ngày sắp đến và họ sẵn sàng chịu đựng, không mấy may lo sợ.

Mới đầu Huyền đã có cái ý nghĩ ích kỷ muốn mẹ ở lại với mình. Nhưng như thế được ích lợi gì. Thật là vô lý và độc ác. Nàng đã quên hẳn ý nghĩ ấy đi. Nàng thấy mình không có quyền định đoạt cuộc sống của một người đàn bà cũng có những ước muốn như nàng, đặc biệt người ấy lại là mẹ nàng. Đôi lúc tình mẹ con đậm đà trong hai chục năm làm Huyền xúc động và không muốn có một sự mất mát lớn lao. Những lúc ấy nàng cần đến tình thương của người mẹ, như chiếc lá cần đến ánh sáng mặt trời. Tuy nhiên đó chỉ là những sự níu kéo trước một tình cảm sắp đổ vỡ. Và Huyền cũng đành để cho nó đổ vỡ luôn.

Bây giờ ngồi trước mặt bà Ngọc, Huyền cảm thấy gần mẹ hơn cả những lúc nàng được bà ta âu yếm. Buổi sáng hôm nay đến với nàng rất đẹp và bổn phận, như chưa từng có trong đời nàng.

GIÓ NỔI CÁT BAY

Ăn xong, Huyền vội vàng ra đón xe buýt đến sở. Con đường từ Thị Nghè vào trung tâm thành phố nườm nượp những xe đủ loại. Nó như đang lên cơn sốt thường nhật qua những tiếng rên hậm hực của động cơ trên bề mặt nhập nhoáng ánh mặt trời. Cả vùng đã chuyển động vào cuộc sống náo nức, sau một đêm mưa êm mát. Những tiệm ăn sáng, bên xe, chợ búa, trường học, vỉa hè, chỗ nào cũng đầy người. Trong những ngày chiến tranh, dân số ở thành phố và các vùng phụ cận tăng lên. Nhiều người đã tự động rời bỏ những vùng hẻo lánh về thành phố tìm cuộc sống yên ổn. Không khí càng thêm giao động, ngột ngạt. Những tai họa bi thảm đã xảy ra. Cái chết tàn khốc có thể đột ngột đến với một số người đi ngoài đường hoặc ở trong các quán nước vì các vụ nổ. Thế nhưng những sự việc ấy vẫn không làm thay đổi bộ mặt xa hoa lì lợm của thành phố.

Huyền đợi một lúc xe buýt đến. Nàng vọt và leo lên xe, lách vào giữa đám người tìm một chỗ đứng không dám nhúc nhích. Hơi người ngột ngạt khó thở. Những con mắt xa lạ ngó vào nhau, không còn khoảng trống để thay đổi cái nhìn. Huyền nhiều lúc bức tức vì không khí trong xe buýt. Nhưng nàng vẫn phải chịu đựng như mọi người.

Mười lăm phút sau. Huyền đèn sờ. Người ta giao cho nàng đánh máy các giấy tờ để gửi đi. Nàng làm việc luôn một mạch đến 11 giờ. Sau đó nàng vào phòng ông chủ sự xin nghỉ một tuần lễ. Ông chủ sự ngạc nhiên nhìn Huyền, lạnh lùng cắt tiếng hỏi:

— Cô cho biết lý do ?

— Tôi bị mệt, Tôi cần nghỉ ngơi.

— Cô có cần lấy giấy đi khám bệnh không ?

— Thưa không, tôi có bác sĩ riêng.

— Để tôi xem lại công việc của cô.

— Xin ông quyết định ngay

— Cô có vẻ nóng nảy

— Tai tôi bị mệt

- Thôi cũng được. Cô cứ về nghỉ.

Huyền đi ra. Nàng biết ông chủ sự không bằng lòng cho nàng nghỉ lâu. Nhưng nàng mỉm cười mãn nguyện, quên ngay bộ mặt khó khăn của ông ta lúc bây giờ.

Ngoài đường nhiệt độ đã lên cao. Từng lớp sóng người đổ dồn về các ngã đường. Ánh nắng nhấp nhói trên những chiếc xe hơi nối đuôi nhau chạy như những tia lửa. Huyền thấy đói. Nàng bước vào quán ăn bên lề đường, ăn uống qua loa. Nàng đã quen với lối sống này. Chỉ cần mười phút là xong bữa ăn trưa. Rồi nàng lên

GIÓ NỔI CÁT BAY

xe buýt về nhà. Cuộc sống hàng ngày của nàng cứ quay tròn những động tác thường lệ. Sáng dậy ăn điểm tâm, lên xe buýt đi làm, ngồi đánh máy suốt mấy tiếng đồng hồ, đi ăn trưa, hoặc về nhà ăn cơm tùy theo ý thích của nàng. Buổi chiều nàng cũng phải lên xe buýt và làm việc. Nhịp sống hấp tấp, khô khan, máy móc đã đem lại cho Huyền một sự chán ngán. Nhiều lúc nàng có cảm tưởng đứng tách rời với thế giới hiện tại, không ăn nhập gì với nó cả. Mỗi người chạy theo một ảo ảnh, một hoài bão, và cố giành giật cho mình một thứ tự do riêng biệt.

Huyền về đến nhà thấy bà Ngọc đang ngồi ăn một mình. Không khí vắng lặng. Nàng hỏi Thục đâu thì bà Ngọc nói chàng mới đến nhà Nghĩa, bạn của Thục. Tự nhiên Huyền nhớ đến khuôn mặt sáng sủa và láu lỉnh của Nghĩa. Nàng đã gặp Nghĩa đến đây chơi một vài lần và trò chuyện với chàng rất tự nhiên. Những cuộc đối thoại của Nghĩa tuy chỉ mới đề cập đến những vấn đề bên ngoài đời sống nhưng cũng đã gây cho Huyền một không khí mới lạ.

— Con được nghỉ một tuần lễ. Con sẽ đi Vũng Tàu với cô bạn.

Huyền vừa nói vừa nhìn bộ mặt thản nhiên của bà Ngọc. Bà ngừng ăn, đôi mắt bắn khoản nghĩ ngợi :

— Con gái đi như vậy bất tiện lắm !

Huyền quả quyết :

— Con đi được.

Lát sau nàng nói tiếp :

— Con ước muốn đi từ lâu rồi. Mẹ đừng ngăn cản con.

— Mẹ đâu có ngăn cản ý thích của con. Mẹ chỉ lo ngại cho con thôi.

— Không sao đâu. Mẹ cứ yên tâm. Con sẽ không để chuyện gì xảy ra cả.

Buổi chiều Thục về nhà, có Nghĩa đi theo. Thục đã ăn cơm trưa tại nhà Nghĩa, rồi hai người đèn rập chiều bóng ngối. Nghe tiếng giấy nện trên cầu thang, Huyền vội mở cửa nhìn xuống. Nghĩa sừng sốt ngược mắt nhìn lên.

— Chiều nay sao Huyền về sớm thế ?

— Huyền nghi đề sửa soạn đi Vũng Tàu.

— Thú nhỉ, bao giờ thì Huyền đi ?

— Sáng thứ bảy, còn hai ngày nữa để sửa soạn.

Thục và Nghĩa bước vào phòng của Huyền. Một căn phòng nhỏ, sáng sủa, vừa đủ cho một người con gái độc thân ở. Nghĩa ngồi ở ghê đờn diện với Huyền. Chàng chăm chú ngắm nàng.

— Huyền đi một mình sao ?

— Không, với một cô bạn gái,

Thục tò mò hỏi :

GIÓ NỔI CÁT BAY

— Ai thê ?

— Cô Nguyệt. Cô ấy rủ em đi.

Nguyệt là bạn của Huyền, làm ở thư viện. Cô ta có sẵn xe của ông bồ để đi Vũng Tàu. Thực nghĩ có thể rủ Nghĩa cùng đi với Huyền và Nguyệt cho vui. Chàng góp ý kiến:

— Các cô đi như thê buồn chết, Tụi này đi theo được chứ? Có gì trở ngại không ?

- Chắc chắn là được. Nguyệt nó cũng thích đi đông cho vui. Một nụ cười nở trên môi Huyền. Nghĩa ngáy người ngấm nàng. Hơi gió tỏa từ

chiếc quạt máy để ở góc phòng làm bay mây sợi tóc trên gò má nàng đỏ hây hây. Thực cảm thấy oi bức, ra lan can đứng một mình

Lúc ấy có tiếng xe hơi đậu trước cửa. Thực ngó xuống thấy một người đàn ông cao dong dỏng bước vào nhà. Chàng quay vào báo Huyền:

— Mẹ lại sắp đi chơi với ông bạn.

— Thê hà. Thật là vui vẻ. Huyền nghĩ đến nỗi tình của mẹ và không muốn thấy mẹ đau khổ, thất vọng. Nàng lo sợ những thứ đó xảy ra cho người mẹ và cho chính nàng. Một lát sau có tiếng cửa mở và chiếc xe hơi rồ máy lao đi. Bà Ngọc ngồi bên cạnh người đàn ông cảm lái. Khuôn mặt bà tươi trẻ, duyên dáng như trở lại thời con gái bóng bột và kiêu hãnh.

Buổi chiều, hơi nóng dịu dần. Những làn gió

êm mát từ phía sông Thị Nghè tràn vào những căn nhà trong phố. Nước sông từ từ dâng cao theo ảnh hưởng thủy triều, bênh bồng trôi đi rất nhanh. Huyền mời Nghĩa ở lại ăn cơm. Nghĩa không từ chối. Rồi nàng đi làm bếp. Sự hiện diện của Nghĩa làm cho Huyền xao xuyến tâm tư và đem đến cho nàng những ý nghĩ rất lạ lùng. Mặc dầu Nghĩa đã tiếp xúc với nàng một vài lần, nhưng nàng vẫn coi Nghĩa như một người đàn ông mới xuất hiện xa lạ và bí mật, một thế giới nguyên vẹn chưa bị khám phá. Huyền thấy như bị lôi cuốn đến gần Nghĩa qua những cái nhìn săn đuổi và những cử chỉ tự nhiên của chàng.

Trong lúc Huyền mài nấu bếp thì Nghĩa đến bên cạnh nàng. Chàng nói

— Tôi phải học cách làm bếp. Nay mai tôi sắp nhập ngũ.

Huyền tỏ vẻ ngạc nhiên :

— Anh không được hoãn à ?

— Tôi đã được hoãn một lần rồi.

— Thế còn anh Thục thì sao. Có còn bị gọi nữa không ?

— Anh ấy được miễn vì thiếu sức khỏe.

— Cũng là nhờ ảnh hưởng những con vi trùng Koch mà anh ấy được miễn. Chiến tranh đã phải

GIÓ NỒI CÁT BAY

kiêng nể loại vi trùng đó ! Nghĩa bật cười vì ý nghĩ ngộ nghĩnh của Huyền. Những con vi trùng Koch đã đục khoét hai lá phổi của Thục, làm Thục yếu đuối, bất lực và buồn nản trong một thời gian khá lâu. Thục đã phải đơn độc, xa cách với tất cả mọi người, mọi hình ảnh, như bị lưu đày nơi hoang đảo man rợ. Nhưng bây giờ thì chàng đã khuất phục được những con vi trùng ghê tởm ấy và đã trở lại đời sống bình thường. Chàng sợ hãi những ngày nằm trên giường bệnh dài đằng đẵng, những hình bóng xanh xao gầy yếu và những con mắt mệt mỏi hoảng hốt của các bệnh nhân ở gần chàng. Lúc này, Thục thêm khát vẫy vùng dưới những khoảng trống bao la có nhiều màu sắc tươi vui, ít hơi độc và tiếng động, những vùng gần gũi với thiên nhiên như những cánh đồng và bãi biển.

Khi ngồi vào bàn ăn, Thục tò mò hỏi Huyền về những đặc điểm của Nguyệt. Chàng chưa thấy mặt cô ta lần nào. Huyền đưa cho Thục xem tấm ảnh của Nguyệt. Thục ngắm nghía một lát rồi đưa cho Nghĩa xem. Chàng bảo Huyền

— Đẹp đấy ? Nhưng có vẻ kiêu ngạo.

Huyền gật đầu đồng ý. Nàng chậm rãi nói :

— Gặp nó anh sẽ thấy nó ngang tàng.

— Thề thì cũng đáng ngại lắm.

— Chưa gì đã ngại. Nếu ngại thì không bao giờ anh đến gần nó cả.

— Nói vậy chứ anh chưa biết sợ đàn bà là gì. Huyền cười, giọng nói mỉa mai :

— Rồi cũng có lúc anh biết sợ những con sư tử cái.

— Cũng có lý. Chúng mình đợi chờ xem.

Thục liếc mắt nhìn Nghĩa. Thầy Nghĩa lặng lẽ cười, Thục đoán hình như Nghĩa đang chú ý đến Huyền.

II

Chiếc xe Vôn va ghen mầu đen bon bon chạy trên xa lộ còn phảng phất hơi sương. Trên xe có Nguyệt cầm lái, Thục ngồi bên cạnh nàng, còn Huyền và Nghĩa ngồi ghế sau. Những cánh, đồng, lô cốt, những quả đồi thấp vun vút lướt qua khung cửa kính xe hơi. Một vài thị trấn nhỏ xuất hiện. Từng cánh rừng cao su thăm thẳm nối tiếp nhau chạy dài hai bên đường, che khuất ánh mặt trời buổi mai.

Ra khỏi khu vực náo động của thành phố, mọi người cảm thấy khoan khoái, nhẹ nhàng, như không bị cái gì vây hãm cả. Xung quanh đều yên lặng. Không ai nhận ra rõ bộ mặt của chiến tranh, mặc dầu thỉnh thoảng họ bắt gặp một vài hình ảnh đồn trại, những hàng giây kẽm gai và những người lính chiến gọn gàng, lặng lẽ đứng gác.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, bọn người đến Vũng Tàu. Không khí ở đây mát lạnh. Phố xá hơi đông vì là ngày nghỉ cuối tuần. Tiếng nhạc từ

GIÓ NỔI CÁT BAY

máy phóng thẳng văng vẳng theo chiều gió tạt vào giữa đường phò có đủ màu sắc pha trộn.

Cả bốn người cùng thuê một căn nhà gần bãi biển để ở. Căn nhà tuy nhỏ, hoang vắng, nhưng có đủ các thứ cần dùng. Huyền và Nguyệt ở chung một phòng. Thực và Nghĩa ở phòng khác.

— Chỗ này tuyệt. Mình không đòi hỏi gì hơn?

Huyền đọc thấy sự thích thú của Nguyệt hiện rõ trên khuôn mặt nàng. Ở Nguyệt có một vẻ đẹp sáng sủa, thanh thoát. Đôi mắt nàng đen lánh nhìn sâu vào những sự vật ở xung quanh. Núi, biển, thành phố, ánh nắng và bầu trời cao đã tạo ra những hình ảnh hùng vĩ, mới lạ, làm nàng say sưa nhìn. Huyền không nói năng gì, nhưng cũng cùng một ý nghĩ với Nguyệt. Nàng thấy mình thoát khỏi cái khung cảnh nhàm chán của thành phố, cái không khí bức bối xa gần. Bây giờ giữa nàng với thiên nhiên như có sự hòa điệu.

Thu xếp xong chỗ ở, Nguyệt lái xe đưa các bạn ra Bãi trước. Mặt trời chiều thẳng xuống bãi biển. Những lớp sóng lao mạnh vào bờ. Gió tuôn vào đất liền, lay chuyển những ngọn thông cao vút và những lá dừa rơi tả. Tất cả những âm thanh vang dội ấy hòa tấu thành một thứ tiếng nói huyền diệu của biển, lan rộng trong một vùng mây nước bao la.

Bốn người nhào ra biển tắm. Buổi trưa, biển âm áp nên có nhiều người bơi lội. Một lúc sau Huyền lên bờ nằm duỗi thẳng trên mặt cát tắm nắng. Nghĩa cũng lên nằm bên cạnh Huyền. Chàng mê mải ngắm thân hình nàng no tròn, tươi tắn lẫn trên mặt cát phẳng và khô. Trong khi đó Thục và Nguyệt vẫn nô đùa với sóng biển. Hai người đã trở nên thân mật.

Nghĩa quay ra phía biển bảo Huyền

— Anh Thục có vẻ chịu cô Nguyệt lắm. Hãy nhìn hai người nô với nhau rất tự nhiên ở dưới nước. Hình như họ không muốn rời nhau

— Ừ nhỉ. Huyền nhìn ra chỗ Thục và Nguyệt đứng cách bờ độ trăm thước. Rồi nàng lại nằm xuống, đôi mắt nhìn thẳng lên trời. Ánh nắng tràn lên thân thể nàng, xiết vào da thịt đỏ tươi đã khô hết nước biển làm tăng thêm vẻ khô gợt. Nghĩa nhích lại gần và chạm vào da thịt nàng nóng bừng. Chàng đã không thể nào ngăn nổi được ý muốn táo bạo ấy. Và Huyền đã để yên cho chàng đến gần như sẵn sàng chờ đợi. Nghĩa nắm bàn tay Huyền đưa lên môi hôn. Huyền vẫn không có phản ứng gì. Rồi chàng ôm hôn nàng say sưa.

— Anh yêu Huyền. Huyền nghe rõ chứ ?

Huyền tê tái nhìn Nghĩa. Tim nàng đập mạnh. Toàn thân nàng rung động. Nàng nắm lấy tay

GIÓ NỔI CÁT BAY

Nghĩa, từ từ đẩy chàng ra vừa lúc Thục kéo Nguyệt chạy vào bờ. Thục nói:

— Mệt quá. Bọn mình đi ăn cái gì chứ. Đói lắm rồi.

— Phải đây. Nghĩa nhóm đầu dậy nhìn Nguyệt. Thân hình nàng ướt đẫm với chiếc áo tắm dán chặt vào người làm nổi những đường cong. Nguyệt lấy chiếc khăn choàng vào người, sừng sững đứng trước mặt Nghĩa như muôn khiêu khích, mỉm cười nói :

- Lạnh quá. Tôi cần đến mặt trời.

Rồi nàng ngồi xuống phơi nắng bên cạnh Huyền. Một lát sau cả bọn đi thay quần áo. Họ ăn uống ngay trên bãi biển, dưới bóng mát của những ngọn cây. Ăn xong mỗi người thuê một cái ghế nằm nghỉ.

Ánh nắng chói chan trên bãi cát. Mầu biển xanh bát ngát tận cuối trời. Những con sóng bạc đầu nhấp nhô không biết mệt mỏi. Nguyệt nằm được ít lâu thì ngồi dậy. Thấy Thục đang lim dim ngủ, nàng lấy chân đá vào gót Thục làm chàng mở bừng mắt nhìn.

— Đừng ngủ nữa. Ra Bãi sau chơi.

— Thề Nguyệt không chớp mắt à.

— Khó ngủ quá vì thiên hạ cứ nhìn mình chòng

chọc. Đi chơi cho khỏe.

— Ừ thì đi.

Nguyệt lay Huyền và Nghĩa dậy. Lần này Thục lái xe đưa tất cả ra Bãi sau. Ở đây đông người ngoại quốc tắm. Không khí vui nhộn khác thường. Sóng đánh lớn và gió rất mạnh. Chưa bao giờ Nguyệt thấy gió khỏe đến thế. Nàng ngồi sát gần Thục. Một mùi thơm nồng nàn toát ra từ da thịt nàng làm Thục ngây ngất.

— Cho tôi lái xe ở đây dễ bị tù lắm. Thục dí dóm nói với Nguyệt. Nàng tò mò hỏi

— Tại sao?

— Tại mãi nhìn thiên hạ.

— Anh không nhìn có được không?

— Cứ phải nhìn vì trời bắt thế. Thượng đế đã cho ta tất cả, không nên bỏ đi cái gì.

Nguyệt lặng lẽ cười, không nói gì nữa. Chiếc xe đậu ngay trên bãi cát. Nguyệt và Thục đẩy cửa bước ra. Huyền thấy choáng váng nên ngồi lại trong xe. Nghĩa đành phải ở lại với Huyền.

Nguyệt xuống nước trước và bắt đầu bơi ra xa. Thục đuôi theo nàng. Bỗng Nguyệt chìm hẳn dưới nước làm Thục vội vàng lao người tới. Chàng định ôm Nguyệt thì nàng ngóc đầu lên, lấy tay đẩy chàng xuống nước sặc sụa một hồi.

GIÓ NỔI CÁT BAY

— Chịu được chứ? Nguyệt nhìn Thục cười vang Sóng đánh trùm lên đầu tóc nàng. Tay nàng phải đưa lên vuốt mặt mới nhìn được rõ.

— Nguyệt chơi ác thật. Sẽ có dịp trả thù Nguyệt

— Được lắm. Thôi quay vào đi. Sóng lớn quá tầm không nổi.

Lúc trở lại xe, Nguyệt nhón nhơ hỏi Huyền :

— Có chuyện gì vui ?

— Không, bọn này ngồi tán dóc với nhau.

— Khó tin quá. Thục vừa bị uồng nước mặn.

— Sao thê ?

— Tại Nguyệt cô ý trêu tức Thục. Có lẽ Thục tức lắm nhưng không làm gì được.

Nguyệt nhìn Thục mím cười. Đôi mắt nàng cũng cười theo trong giây lát rồi yên lặng, suy nghĩ, mơ màng.

Cả bọn quay trở về lúc mặt trời nghiêng bóng trên mặt biển. Chiếc xe chạy vòng dưới chân núi, đi qua chợ Vũng Tàu rồi dừng lại trước cửa nhà, trên một sân cỏ bỏ hoang.

Huyền thấy ở nàng như có một biên chuyện đột ngột. Da nàng đỏ ửng và rát. Đầu óc nàng đang bị một ý nghĩ xâm chiếm: tình yêu mà Nghĩa đã đem đến cho nàng. Nhớ lại vòng tay, tiếng nói và nét mặt Nghĩa trên bãi biển, Nguyệt thấy tất cả hãy còn rõ ràng, đầy đủ. Giữa nàng và chàng không

còn một sự ngăn cách nào nữa. Nàng thầy nói dậy một ý muốn chiêm đoạt bản ngã của Nghĩa.

Nàng cần đến tình yêu và sự hiện diện của Nghĩa. Sự hiện hữu của nàng có mục đích lôi cuốn Nghĩa, bắt chàng đi theo con đường nàng ưa thích.

Huyền tự hỏi không hiểu Nghĩa có nghĩ như vậy không và nàng cho rằng những ý nghĩ của nàng sẽ không thay đổi. Cả con người nàng cũng sẽ không bao giờ thay đổi.

— Không thể nói cho Nghĩa biết hết tình yêu của mình nhưng Nghĩa cũng sẽ hiểu

Buổi tối có một cuộc dạ vũ tại nhà hàng Đồng Khánh. Những người đi nghỉ hè có mặt rất đông trong cuộc gặp gỡ này. Một vài ông già cũng thầy xuất hiện trên sàn nhảy, bên cạnh các cô vũ nữ trẻ măng. Đó là một hiện tượng lạ lùng mà Huyền chưa từng thầy xuất hiện. Những ông già ấy như không muốn thấy mình quá già đối với những người trẻ. Họ tỏ ý say sưa, vui vẻ truyện trò với các vũ nữ.

Cuộc sống của họ như dừng lại dưới ánh đèn màu để được sống thật nhiều, càng nhiều càng tốt.

Trong bóng tối chập chờn, khúc nhạc ngân vang rất náo nức. Nhạc công cô thu hết hơi vào cây kèn để gây sỏi động và diu vũ trường vào một thế giới ảo tưởng. Hai má hấn phồng to lên, đôi mắt nghiêng ngửa theo điệu nhạc và lạnh lùng trước những cử

GIÓ NỔI CÁT BAY

động của vũ khách trên sàn gỗ bóng loáng.

Nghĩa ôm chặt Huyền trong vòng tay, quay cuồng bước theo sóng nhạc. Chàng chạm phải Nguyệt làm Nguyệt liếc mắt bảo :

— Đừng có lộn xộn.

— Xin lỗi Nguyệt. Cô hơi nóng đây nhé.

— Không tôi đâu có nóng, tôi vẫn lạnh.

— Cô đừng lo vì đã có mặt trời ở bên cạnh cô đây. Vẫn chưa đủ ấm sao ?

— Chưa ? Mặt trời vẫn chưa mọc.

Câu chuyện đến đây ngừng lại vì bản nhạc đã dứt. Mọi người trở về bàn ngồi. Giọng nói khôi hài của Nguyệt làm cho Nghĩa và Huyền không nhịn được cười. Bên ngoài mọi vật đã chìm đắm trong bóng đêm sâu thẳm. Những tiếng động trên đường phố đã lắng yên. Chỉ còn có tiếng sóng vỗ rì rào ở ngoài xa và tiếng gió chuyển động khắp vùng.

Bầu không khí trong sàn nhảy mỗi lúc thêm khó thở. Mùi thuốc lá, mùi rượu, mùi son phấn và mùi da thịt pha trộn nhau ngọt ngào. Huyền thấy trong người uể oải. Nghĩa đứng dậy trà tiền rồi kéo nàng ra ngoài. Hai người đi sát bên nhau, hít thở hơi mát lành lạnh của đêm. Tiếng giấy của hai người nghe rõ mồn một trên vĩa hè vắng ngắt. Thình thoàng họ bắt gặp một đôi trai gái đi dạo ngoài bãi biển trở về.

Mười phút sau, Huyền và Nghĩa tới nhà. Huyền sợ phải ngủ một mình trong lúc Nguyệt chưa về, đành sang phòng Nghĩa. Qua ánh sáng xanh lơ mờ của ngọn đèn ngủ bên cạnh giường, nàng đưa mắt nhìn Nghĩa, dịu dàng bảo :

— Huyền thêm ngủ quá vì cả ngày không được ngủ. Chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa là đến sáng. Đêm nay thật ngắn ngủi.

Nghĩa ngồi bên cạnh Huyền, khẽ vuốt tóc nàng nói :

— Em có thể ngủ cả ngày mai. Ở đây chỉ có ăn, ngủ và tắm biển, ngoài ra không có chuyện gì đáng bận tâm.

Rồi Nghĩa đóng cửa, tắt đèn.

Sáng hôm sau, lúc mặt trời lên khá cao, Huyền mới tỉnh dậy. Nghĩa vẫn say sưa nằm trên giường. Phòng bên kia, cửa vẫn đóng mà không thấy có tiếng động. Huyền đoán có lẽ Thục và Nguyệt vẫn còn ngủ vì đêm qua họ về quá trễ.

Huyền soi gương thấy nét mặt bơ phờ. Nàng đã qua một đêm với Nghĩa. Đó là đêm đầu tiên nàng nằm cạnh một người đàn ông mà nàng yêu. Trên gối nàng còn dính một vài sợi tóc mềm mại đen lánh. Nàng nghĩ đến hơi ấm nồng nàn của Nghĩa, đến mùi thơm hăng hắc tỏa ra từ chiếc chăn

GIÓ NỒI CÁT BAY

mà hai người đã đắp chung, đèn sự va chạm thân thể không tránh được. Những cái đó đã tạo cho Huyền một tình cảm mới gần cách hẳn với dĩ vãng, và nàng chợt thấy có ý nghĩ thẹn thùng.

Vừa lúc Huyền trang điểm xong thì Nghĩa tỉnh dậy. Cặp mắt mở to, Nghĩa ngắm Huyền bảo

— Sáng nay trông em đẹp lạ lùng.

— Thực không ?

— Thực mà.

Câu nói của Nghĩa dội vào tim Huyền một cảm xúc mãnh liệt. Nàng bước ra mở rộng hai cánh cửa sổ cho ánh sáng tràn vào trong phòng. Đoạn nàng quay lại nói với Nghĩa :

— Anh hãy đi rửa mặt. Đợi Nguyệt dậy chúng mình đi ăn sáng.

Nghĩa đi khỏi. Huyền sửa lại chỗ ngủ cho ngay ngắn rồi sang buồng Nguyệt. Cửa vẫn đóng. Huyền gõ vài tiếng thì cánh cửa từ từ mở. Nguyệt chăm chú nhìn Huyền, giọng nói có vẻ hờn giận, chua cay :

— Đêm qua Huyền bỏ rơi Nguyệt làm Nguyệt mất ngủ. Nguyệt trần trọc mãi cho đến sáng.

— Thề hà, Huyền đâu có muồn thế. Huyền đợi mãi không thấy Nguyệt về, đành phải sang phòng Nghĩa nằm.

— Cũng tại Nguyệt uống rượu nên mất ngủ. Đêm qua Nguyệt uống một ly Vodka với Thục. Sau đó Nguyệt say không lái nổi xe, Thục phải lái đưa. Nguyệt về. Chưa bao giờ Nguyệt uống rượu, thế mà lần này Nguyệt dám uống, như vậy có liều không hả Huyền?

— Kề cũng liều lĩnh đấy. Nhưng mà Nguyệt biết được cái cảm giác say sưa của rượu Vodka.

Huyền nhón miệng cười trước mặt Nguyệt. Cuộc đối thoại giữa hai người làm cho Thục choàng dậy. Một lát sau, Nguyệt lái xe chở ba người ra phố ăn sáng. Hôm nay là chủ nhật. Dân chúng từ nhà thờ đổ ra rất đông. Những chiếc xe thô mộc lóc cóc chạy trên đường phố, tản mát ra các bãi biển. Trên xe có nhiều bộ mặt xa lạ xuất hiện. Đó là những người chạy trốn cái nóng ra đây đổi gió và thay đổi không khí cuộc sống.

Nguyệt lái xe rất nhanh. Nàng qua mặt những chiếc xe chạy trước rồi quẹo sang một góc đường làm cho xe rú mạnh lên. Người cảnh binh đứng gác ở đầu phố ném theo Nguyệt một cái nhìn trừng trừng như đe cảnh cáo nàng. Nguyệt thản nhiên nói

— Cái nhìn của hân khó chịu quá. Thà mình chịu phạt còn hơn là chịu đựng cái nhìn nặng nề ấy.

GIÓ NỔI CÁT BAY

Nói xong, Nguyệt cũng không nghĩ gì về người ảnh binh nữa. Nàng dừng xe trước một tiệm phở, Trong tiệm có đông người ăn. Mùi phở ngào ngạt xông ra. Chiếc quạt trần quay với tốc độ tối đa vẫn không đủ mát và đánh bật hơi nóng bên trong. Bốn người ngồi quanh cái bàn bỏ trống ở góc nhà. Người hầu bàn tiến lại, Thục liền gọi bốn bát phở. Ít lâu sau người này bưng phở ra đặt trên bàn. Hơi phở bốc lên thơm lừng, béo ngậy.

Vừa ăn, Nguyệt vừa nói chuyện với Thục :

— Ngày mai Nguyệt phải về. Ở đây hết thú rồi.

Thục sừng sốt:

— Sao Nguyệt về sớm thế ?

— Nguyệt về để đi làm. Thư viện sẽ mở cửa ngày thứ hai.

— Còn Huyền thì sao? Thục hắt hàm hỏi cô em gái đứng tựa lưng vào tường.

— Em cũng về.

— Thê là mọi người về hết. Hai ngày ở đây kẻ cũng đủ.

Rời khỏi tiệm phở, mấy người ra bãi biển tắm. Mặt biển sáng nay yên lặng, lấm lỉ, ít sóng. Nghĩa quàng tay sau lưng Huyền, đưa nàng đi dọc theo bãi cát chìm dưới mặt nước. Hai người cảm nín không

nói. Một sự yên lặng tuyệt đối, vô nghĩa, theo sau những bước chân của họ di chuyển nhẹ nhàng.

Đền một chỗ vắng, Nghĩa kéo Huyền ngồi xuống. Vòng tay chàng kéo Huyền sát vào ngực.

Qua những hơi thở từ ngực Nghĩa, Huyền có cảm tưởng như được nghe chính hơi thở của nàng.

Tự dưng Nghĩa nhìn xuống thân thể của người con gái. Chàng nhận thấy ở nàng có một vẻ đẹp hồn nhiên đáng tôn trọng hơn cả những sinh vật dưới tầm mắt chàng. Vẻ đẹp ấy không thể thay, thể được và tự nó biểu lộ một sức sống mãnh liệt một niềm kiêu hãnh lớn trong cái bao la vô hạn của vũ trụ, và trong cái hữu hạn của cuộc đời.

III

Huyền trở lại thành phố. Da nàng xạm đen. Bà Ngọc ngắm Huyền xuất hiện trong khung cửa. Nét mặt nàng vui tươi hẳn lên. Bà hỏi Huyền

— Khỏe chứ ?

— Vâng ! Khỏe.

— Huyền ạ ! Cuối tháng này mẹ sẽ đi ở riêng.

— Sao gấp thế hả mẹ ?

— Ông ấy đã li dị xong với người vợ trước và muốn mẹ về ngay.

— Như thế con rất mừng cho mẹ.

Huyền quay vào ngắm tờ lịch. Ngày mẹ nàng ra đi sẽ chẳng còn xa. Nàng ngồi xuống chiếc ghế vải, suy nghĩ một lát rồi nói

— Mẹ đi chúng con không ân hận

Chúng con đã lớn cả rồi. Mỗi người phải tự tìm lấy cuộc sống và điều khiển lấy mình ! Xấu hay tốt không thành vấn đề.

Những ngày sau, gia đình Huyền có một không khí đổi khác. Bà Ngọc lo sửa soạn đám cưới. Thực

GIÓ NỔI CÁT BAY

và Huyền vui vẻ đợi chờ sự ra đi của người mẹ để làm lại cuộc đời. Một cuộc ra đi vĩnh viễn, không biết vui hay buồn. Thê rồi đám cưới đã đến. Mây chiếc xe hơi đến đón bà Ngọc, Huyền, Thục và một vài người thân trong gia đình vào Chợ lớn. Giữa bữa tiệc, bà Ngọc không nén nổi xúc động, đành để hai giòng lệ tuôn rơi như một đứa trẻ. Bà nghĩ đến những dấu vết của môi tình cũ. Huyền và Thục là hai tác phẩm của bà. Bây giờ chúng nó đã trở nên xa lạ. Chúng có quyền lựa chọn như bà. Không còn gì nối kết giữa bà và các con bà nữa. Bà đã hết nhiệm vụ đời với chúng. Tình cảm giữa bà và chúng chỉ còn là một kỷ niệm phai mờ. Bà đã gặp lại tâm trạng của bà lúc mười tám tuổi. Trong bữa tiệc cưới lần đầu bà cũng đã nghĩ rằng song thân của bà không còn liên hệ đến bà. Và bà đã hoàn toàn giải thoát, để bước vào đời với nhiệm vụ sáng tạo những đứa con mới. Như Thục và Huyền đang ngồi trước mặt bà.

Sau bữa tiệc, lúc trở về nhà, Huyền thờ dãi bảo Thục:

— Đám cưới hôm nay buồn quá. Nhưng chắc mẹ được vui.

— Thê là xong. Đừng nhắc đến mẹ nữa.

– Chi còn bọn mình ở lại căn nhà này. Huyền cảm thấy mệnh mỏng. Trong nhà không còn ai làm chủ. Thực là người đàn ông độc nhất hiện diện. Nhưng tuổi trẻ của chàng không theo một khuôn mẫu nào. Huyền cũng vậy. Mặc dầu bà Ngọc ra đi, cuộc sống của hai người vẫn tiếp tục và không có gì thay đổi. Huyền vẫn đi làm. Thực vẫn đi dạy học Ban ngày, ngoài giờ làm việc, họ ăn uống ở ngoài phố. Buổi tối họ mới có mặt ở nhà.

Mọi người phải chịu đựng tình trạng chiến tranh kéo dài. Bộ mặt thành phố nhiều lúc thảm thiết. Vài chiếc xe tang lặng lẽ đi trên các đường phố. Những bà mẹ, những người vợ trẻ, những đứa bé thơ đại theo sau các quan tài như không còn đủ hơi sức để khóc. Chiến tranh và đời sống bị đất đã gieo rắc cho họ một niềm đau đớn tủi nhục, một sự thiệt thòi quá nặng nề. Niềm bất mãn của dân chúng nổi dậy. Hàng ngày những chiếc xe chở tù nhân xuất hiện thêm nhiều. Qua những ô lưới vuông, cặp mắt của các tù nhân ngơ ngác nhìn xuống đường như những con thú bị giam trong chuồng sắt. Tội lỗi mọc ra rất nhanh. Những lời nguyện cầu trong các giáo đường không đủ sức ngăn cản nó. Còn các quan tòa mở rộng hai cánh tay tiếp đón những thân chủ !

Con người hoảng hốt trước những ám ảnh đen tối. Cuộc sống đau thương đã đẩy họ đến phần uất

Gia đình Nghĩa không còn ai, ngoài người chị hiện đã có chồng con.

Chị còn vài ngày nữa chàng sẽ bắt đầu một cuộc sống mới. Chàng bỗng nhớ đèn khuôn mặt Huyền nhớ đèn những lúc hai đứa gặp nhau và va chạm. Một sự thật trần trụi vụt hiện trong óc làm Nghĩa nuôi tiếc. Người chị hoàn toàn không biết gì về những cuộc tiếp xúc giữa Nghĩa và Huyền. Chỉ một mình Nghĩa hiểu và chịu đựng tất cả. Chiều đến, Nghĩa mặc quần áo đi đón Huyền vào giờ tan sở. Đường phố giờ này đông nghẹt người ra về. Những con mắt điện tử xanh đỏ ở góc đường luôn luôn nhấp nháy. Từng dãy xe đứng dừng trước con mắt đỏ chói, rồi lại nhào chạy lúc con mắt xanh vừa nổi mấu. Nghĩa có cảm giác đời sông của con người quá máy móc. Những con sò, những mẩu sắc đã điều khiển sinh hoạt của con người.

Gặp Nghĩa đứng chờ ngoài cửa, Huyền ngạc nhiên hỏi:

- Nghĩa đi đâu đây?
- Đến đón Huyền.
- Sao hôm nay Nghĩa lại có sáng kiến này?
- Nghĩa muốn Huyền cùng đi ăn.
- Chúng mình ăn ở đâu?
- Sang bên Khánh-Hội.

Huyền đi theo Nghĩa. Nàng suy nghĩ vẩn vơ về

GIÓ NỔI CÁT BAY

ý định của chàng. Không khí buổi chiều lành lạnh. Bầu trời nặng trĩu mầu chì. Nghĩa khoác tay Huyền đi trên hè phồ. Lúc qua cầu Khánh Hội, Nghĩa nhìn xuống mặt sông lặng lẽ. Một nỗi buồn nhẹ nhẹ xâm chiếm tâm hồn chàng. Nghĩa ngắm Huyền nói :

— Chúng mình sắp phải xa nhau.

Huyền đã nghĩ đến sự việc mà Nghĩa vừa nói. Nàng thần thờ hỏi:

— Bao giờ?

— Chỉ còn vài hôm nữa. Anh đã nhận được giấy gọi rồi.

— Thật à.

— Liệu em có thể chịu đựng được xa cách không ?

— Sao không ? Tại sao Nghĩa lại hỏi Huyền một câu tối đến thế ?

Nghĩa không trả lời. Chàng lặng lẽ nhìn Huyền. Lát sau chàng nói tiếp:

— Vì Nghĩa nghi ngờ tất cả. Nghĩa không tin tưởng ai trên cõi đời này.

— Kể cả em !

— Đúng! Kể cả em.

— Cái đó tùy Nghĩa. Huyền không có ý nghĩ gì đâu.

Hai người vào ngồi trong quán ăn. Nghĩa thấy

không có điều gì quan trọng để nói với Huyền.

Chàng hỏi:

— Em uống gì ?

— Nước cam.

Nghĩa bảo người hầu bưng mang rượu, nước cam và các món ăn. Khuôn mặt Huyền như bị mờ nhạt trong vũng ánh sáng vàng vọt. Lúc này Nghĩa không quan tâm mấy đến sự thay đổi hoàn cảnh. Chàng thấy mình đang đối thoại với một người con gái có những ý nghĩ thâm kín. Những sự vật ở xung quanh chàng như đã chết chìm. Chỉ còn có khuôn mặt Huyền nổi dậy bơ vơ, lạc lõng, đang cố tìm lấy một hình ảnh để bám víu. Hình ảnh đó có thể là chàng, là đời sống của chàng. Nàng không thể nào đứng ngoài cuộc sống ấy và sa ngã vào đêm tối.

Ăn xong, Nghĩa và Huyền đi bộ ra bên tàu. Càng về đêm gió càng mát lạnh. Mấy con tàu đứng lì lợm trên sông, giơ bộ mặt bơ phờ sau những chuyến hải hành mệt nhọc. Hai người ngồi xuống một ghê đá bỏ trống. Đằng sau họ là những ánh đèn rực rỡ, những hộp đêm và những hình ảnh bạc nhợt của đêm tối.

Nghĩa thấy tâm hồn chàng rất bình tĩnh. Bên cạnh chàng, thân thể Huyền cũng không thấy nhúc nhích. Mái tóc nàng buông sả xuống bờ vai và chuyển động theo hơi gió. Một ý nghĩ thoáng qua,

GIÓ NỔI CÁT BAY

Nghĩa toan ôm Huyền, nhưng chàng bỗng dừng tay lại. Một đứa trẻ đánh giầy lăn xà vào chân chàng. Nghĩa chưa kịp nói thì nó đã nắm lấy giầy của chàng phết xi và lau lia lịa. Xong xuôi nó cầm tờ giầy bạc của Nghĩa nhét vào túi, lặng lẽ bước đi, không nói năng nửa lời. Vài phút sau nó quay lại chỗ Nghĩa với mẩu bánh mì trên tay, miệng nhai ngầu nghiên. Nghĩa nhìn theo đứa trẻ nói:

— Trông nó ăn ngon lành quá.

Huyền mỉm cười. Đứa trẻ đi khỏi. Bên tàu chìm vào im vắng. Trên ghề đá chỉ còn Huyền và Nghĩa ngồi sát nhau. Nghĩa soay người áp mặt vào môi Huyền. Chàng nếm được giọt lệ chảy trên má nàng. Giọt lệ nóng hổi.

- Huyền đừng khóc nữa, chúng mình hy vọng còn gặp nhau.

Huyền lau nước mắt đứng vùng dậy. Tiếng nói của Nghĩa loăng vào đêm. Tiếng súng ì ầm từ xa vọng về nghe rất rõ. Âm thanh của nó nghe chát chúa, rộn rùng như muốn vò xé tâm tư hai người và kéo họ quay trở về với thực tại. Huyền vuốt lại mái tóc. Nghĩa đặt tay lên vai nàng bảo:

— Chúng mình về.

Nghĩa đưa Huyền ra xe taxi. Lúc tới nhà, Huyền thấy ánh đèn vẫn le lói trên gác. Nàng đoán Thục vẫn còn thức. Trong nhà hoàn toàn yên lặng. Huyền mở cửa đón đến bước lên cầu thang. Nghĩa theo sau nàng. Căn phòng Thục ở sát phòng Huyền, nhưng nàng không nghe thấy tiếng động nào cả. Nàng đẩy nhẹ cánh cửa sổ nhìn vào. Thục đi chơi vẫn chưa về.

Huyền bật đèn, âu yếm bảo Nghĩa

— Ngồi đây một lát rồi hãy về. Em thấy oi bức lạ.

Nàng mở quạt máy cho bớt nóng, thay chiếc áo ngoài rồi ngả người nằm xuống chiếc ghế dài. Nghĩa ngồi bên cạnh nàng, cảm thấy hơi mỏi mệt. Chàng hiểu những ước muốn rạo rức, sâu xa của Huyền trong lúc này. Có thể đó là những thú vui tâm hồn mà nàng ao ước để lãng quên sự cô đơn hiu quạnh và nỗi buồn day dứt. Mặc dầu những thú vui ấy mỏng manh như hơi gió lọt chìm vào biển lửa.

Những giây phút hiện tại đã đem đến cho nàng một cảm giác thần tiên huyền ảo. Nghĩa cũng thấy lơ mơ như thế, và chàng để mặc cho Huyền quyền rũ vào những tình cảm yêu đương nồng nàn.

Ánh sáng trong phòng bỗng mờ tối. Cánh cửa được khép lại. Tiếng Huyền cười là lời rồi lặng

GIÓ NỒI CÁT BAY

im. Một lúc sau, Nghĩa đứng dậy mở cửa, cất tiếng nói

— Anh về, Chúc em ngủ ngon.

Nghĩa lần xuống từng bậc thang. Lúc đặt chân xuống đất, chàng ngừng cổ lên nhìn Huyền. Nàng vẫn đứng trên cao nhìn xuống.

Rồi Nghĩa đi thẳng. Tiếng giấy của chàng nghe rờ rạc trên lối đi và nhỏ dần, nhỏ dần.

Huyền quay vào trong, tắt hết ánh sáng cho dễ ngủ. Bóng tối trùm lên mọi hình ảnh quen thuộc. Bây giờ trước mắt Huyền chỉ còn lại một mầu đen đáng sợ. Nàng kéo chăn sát tới cằm, băn khoăn suy nghĩ về Nghĩa. Những sự hiền lành mà nàng đã dành cho Nghĩa có một ý nghĩa lạ lùng, khuấy động những cảm nghĩ thâm sâu nhất trong đáy tim nàng. Nàng bám chặt lấy hình ảnh của Nghĩa. Nàng sợ nó tan vỡ trong tiềm thức như ánh sáng vừa vụt tắt thắm lặng. Mùi da thịt mặn nồng trên môi nàng nhạt dần, nhạt dần.

Trong óc nàng chỉ còn lại một sự luyến tiếc vật vờ. Một ảo ảnh mộng lung.

IV

Mưa ào ạt đổ xuống thành phố. Sau trận mưa lớn, mặt đường chỉ còn lại những vũng nước đục ngầu, hừng hực bốc hơi dưới ánh nắng gay gắt. Thành phố đã vào mùa mưa. Chiến tranh đang ở mức độ sôi bùng.

Chín tháng đã trôi qua. Nghĩa rời trường bộ binh và được chuyển chuyên đến Phước Thành. Cái tên này nghe xa xăm, ớn lạnh như một miền đất chết mà ít người muốn đến bởi vì nó nằm sát chiến khu D và đã bị địch chiếm một lần.

Từ trên máy bay trực thăng nhìn xuống qua khung cửa tròn, Nghĩa chỉ thấy một khu đất trắng lợt giữa biển rừng mênh mông vây hãm. Một con đường đất hẹp bơ vơ chạy từ tỉnh về đến Biên Hòa. Ngoài những mầu man rợ, căn cỗi của rừng và đất cát, không có một dấu hiệu văn minh nào xuất hiện dưới tầm mắt Nghĩa. Chẳng có cái ý nghĩ mình đã đến một nơi hoang sơ tận cùng của trái đất. Bao

GIÓ NỔI CÁT BAY

nhiều nguy hiểm đang đợi chàng trên mảnh đất mà thiên nhiên còn tự do ngự trị.

Đại đội Nghĩa nằm sát sân bay. Hơn mấy chục con người phức tạp sống trong những gian nhà tranh trống rỗng, mục nát. Họ dựng áo mưa làm vách che mưa gió và giăng những cái võng ni lông đề ngủ thay cho giường. Một phi đạo gỗ ghề chắn phía sau. Rừng quây trước mắt và hai bên hông. Những vách rừng chẳng chịt, đen tối, dọa nạt, sừng sững vươn lên choán hết tầm mắt của con người.

Các binh sĩ ở đây đã quên đời sống của chính họ. Ngày, đêm, họ sông lẫn lộn không còn biết thiếu thốn cực khổ là gì. Mỗi người chỉ chiêm được khoảng đất vừa đủ một người nằm, trên đó họ đã ăn, ngủ, đánh cờ, viết thư, và vui buồn mọi chuyện.

Người đầu tiên Nghĩa gặp là một thượng sĩ già. Hắn nhìn Nghĩa, văng trán nhãn, đôi mắt kinh ngạc. Miệng hắn cười khô khan :

— Thiếu úy còn trẻ lắm. Về đây thiếu úy cần có cái võng thật tốt và đôi chân đi cho dẻo như các bà đi chợ.

Nghĩa cười trước câu nói khôi hài của người thượng sĩ. Chàng hỏi

— Anh chiến đấu đã bao nhiêu năm ?

— Mười lăm năm. Từ khi Tây còn ở đây.

Nghĩa ngắm những huy chương trên ngực hắn. Khuôn mặt đen sạm và thô kệch của hắn chói chan hân diện

— Ông tiểu đoàn trưởng ở đâu ?

— Gần đây. Thiêu úy đi theo tôi.

Người thượng sĩ dẫn Nghĩa đi xa độ một cây sô. Một người béo thắp, mặt tròn, đôi mắt đỏ ngầu, miệng luôn luôn ngậm điều xì gà ăng-lê. Ông ta, day đi day lại điều thuốc trên môi rồi rút ra, miệng nói cộc lốc :

— Anh Nghĩa về coi đại đội. Bọn nó đánh giặc rất giỏi nhưng nhiều đứa ba gai.

Ngoài câu nói ấy Nghĩa không nghe ông tiểu đoàn trưởng nói câu nào khác. Chàng chào ông ta, vội vàng quay về đại đội. Nhớ lại bộ mặt lăm lè và đôi mắt đỏ ngầu của ông tiểu đoàn trưởng, Nghĩa hỏi lại người thượng sĩ :

— Ông ấy thế nào ?

— Khó tính lắm. Chơi bời một cây.

— Ở chỗ này cần có những con người như thế

Người thượng sĩ gật gù không nói. Trước khi Nghĩa đến hắn vẫn coi đại đội. Bây giờ hắn làm

GIÓ NỒI CÁT BAY

đại đội phó. Tình trạng thiếu hụt quân số vẫn chưa kịp bổ sung.

Vừa sửa lại xong doanh trại, đơn vị Nghĩa được lệnh đi hành quân. Trong cuộc họp của bộ tham mưu, ông chỉ huy trưởng biệt khu cầm cái gậy ngạnh chỉ lên bản đồ hành quân, nói rõ tình hình ta và địch. Ông nhìn thẳng vào mặt các sĩ quan, nhân mạnh bằng giọng nói khô khan cứng nhắc

— Chúng ta không có tham vọng thắng lớn trong cuộc hành quân này. Chúng ta chỉ muốn làm cho địch đứng nằm không yên trong mật khu và phải lo ngại về sự có mặt của chúng ta. Nhưng chắc chắn chúng ta sẽ cực nhọc nhiều lắm trước khi vào tới vị trí địch. Anh em hãy cố gắng giữ vững tinh thần của binh sĩ. Tôi chính thức đặt tên cho cuộc hành quân này là «Cuồng phong số một».

Vừa nói dứt câu, ông chỉ huy trưởng hạ thấp cái gậy xuống, đưa mắt nhìn kỹ từng người, đồng dặc hỏi

— Có ai muốn hỏi gì không ?

Tất cả mọi người đều im lặng không nhúc nhích. Ông chỉ huy trưởng rời khỏi phòng họp và các sĩ quan trở về đơn vị để xúc tiến cuộc hành quân.

Nghĩa ra lệnh cho mọi người mang theo năm ngày ăn. Chỉ một hai người bệnh phải ở lại doanh trại. Trời mưa tầm tã. Nền trời u ám nặng nề. Từng cánh quân cắt rừng đi, không dám đi trên đường mòn vì sợ mìn. Trước khi gặp địch, rừng là một kẻ thù đáng lo sợ. Cây cối chằng chịt đan sát nhau, ngăn cản bước đi của đoàn người. Màu xám xanh của rừng trùng điệp miên man. Đoàn người hoàn toàn mất hút trong rừng già sâu thẳm. Nghĩa chỉ còn liên lạc với ông tiểu đoàn trưởng và phi cơ L.19 qua máy truyền tin. Lực lượng hành quân chỉ có một tiểu đoàn, chia thành ba mũi tên tiên vào giữa chiến khu địch. Thâm ý của bộ chỉ huy biệt khu muốn gây cho địch hoang mang, giao động một cách bất ngờ.

Đền trưa, cánh quân Nghĩa dừng lại nửa giờ nấu cơm. Những cành cây được bẻ cong xuống để binh sĩ treo nồi, nồi lửa nấu cơm. Ngọn lửa tàn ác đã thiêu rụi cả những cành củi ướt nhớp nháp.

Cơm chín, binh sĩ vừa đi vừa ăn. Có anh vừa đưa cơm vào miệng, vừa lấy tay kéo những con vắt cắn chặt vào cổ hút máu. Mùa mưa rừng đầy vắt. Con vắt chỉ nhỏ bằng đầu que tăm bám sẵn trên lá cây. Khi người thấy hơi người gần nó ngo ngoáy và dính vào da thịt. Chỉ một lát sau mình nó mọng đỏ bằng đầu chiếc dĩa. Nghĩa rùng mình

GIÓ NỒI CÁT BAY

thầy con vắt vừa bắm chặt cổ tay chàng. Con vật này không sợ chắt hóa học mà chàng đã bôi lên người để trị vết muỗi. Rồi chàng giết chết con vật đó.

— Sắp qua suối chúng ta nên cẩn thận.

Người thượng sĩ dẫn dò các bạn đồng đội trước khi vượt suối. Hắn lội xuống suối trước tiên đi ngược dòng suối một khúc xa rồi mới băng lên bờ. Những vết bùn của hắn trên mặt cỏ đều được xóa bỏ. Toán quân đi sau làm đúng theo hắn. Không ai bẻ cây vì sợ trình sát địch biệt và bắm sát. Chiều tối, cánh quân dừng ngay giữa rừng. Những chiếc võng được giăng lên giữa hai thân cây. Mỗi người lính lấy áo mưa phủ kín người rồi lác lác ngủ. Chiếc máy truyền tin ngừng liên lạc. Bóng đêm rừng rợn bao trùm lên tất cả. Nghĩa chợt nhớ đèn Huyền. Những kỷ niệm về tình yêu vụt hiện trong óc chàng rồi tan biến nhanh. Nghĩa cảm thấy rã rời thân thể. Chàng nhắm nghiền mắt lại. Giấc ngủ đến với chàng nặng nề, đầy ám ảnh. Thình thoảng tiếng các kẻ nghiền lên cắt đứt giấc ngủ của chàng.

Sáng sớm hôm sau rừng còn mờ mịt hơi sương. Đoàn người lại tiếp tục đi. Địa thế thêm khó khăn Đồi, núi, khe, suối, rừng rậm chập trùng nối tiếp nhau.

—Thieu úy đã thâm mệt chưa? Người thượng

sĩ già ái ngại nhìn Nghĩa hỏi. Mỗ hỏi bắt đầu và trên mặt hân.

— Chân tôi bị trầy. Nhưng vẫn còn đi được.

— Thiều úy hãy băng bó chân. Mình chưa đến mục tiêu và còn phải lo đường về. Người thượng sĩ ra hiệu cho nhân viên y tá lại sẵn sóc chân Nghĩa. Ngay lúc ấy, một tiếng nổ âm rung chuyển mặt đất. Tiếng nổ chỉ cách Nghĩa vài chục thước. Chàng vội vàng nói với chuyên viên truyền tin :

— Hỏi các trung đội xem tiếng nổ ấy ở đâu ? Báo cáo ngay cho tôi biết.

Chuyên viên truyền tin gọi các trung đội. Hân vừa cầm ống nói sát bên tai, vừa hướng về phía Nghĩa :

— Trung đội ba báo cáo một binh sĩ đạp phải mìn trên đường mòn. Xin tản thương gấp.

Nghĩa giật ống nói ra lệnh cho các trung đội dừng quân, lục soát xung quanh và tránh các đường mòn. Chàng gọi ngay tiểu đoàn trưởng xin tản thương. Rồi chàng đi lại chỗ có tiếng nổ. Một binh sĩ bị cụt hai chân, chỉ còn nửa thân hình bấy nhầy, nát vụn, đầm máu, văng xa khỏi chỗ nổ trên đường mòn độ mười thước. Hân đạp phải mìn chông chiến xa Sức mìn ép rất mạnh. Trước cái chết đột ngột của người lính trẻ tuổi, Nghĩa cảm thấy uất nghẹn. Cái chết vì nghĩa vụ giữa con người với con người không có gì so sánh nổi và trở nên bất tử.

GIÓ NỒI CÁT BAY

Người trung đội trưởng phán trần với Nghĩa :

— Anh này là tân binh. Mới cưới vợ một tháng. Gia đình ở ngoài Quảng trị.

— Máy bay sắp tới. Anh cho đốt khói trắng ở chỗ trông để cho máy bay đáp xuống. Còn tử thi gói đầy đủ vào trong áo mưa. Lát nữa sẽ đưa lên máy bay.

Người trung đội trưởng vội vã thi hành khẩu lệnh của Nghĩa. Trên ngực kẻ xâu sồ còn nguyên vẹn hình ảnh người vợ tươi cười và một đầu thập nhỏ. Nghĩa nghe rõ tiếng khóc âm ức nổi dậy. Tiếp theo là những lời cầu nguyện thầm thì. Chỉ có người sống dành tiếng khóc cho người chết. Tiếng khóc là niềm an ủi cuối cùng. Một lát sau trực thăng tới. Gói thịt được chuyển về hậu cứ chôn cất và báo cho thân nhân biết tin.

Ngoài tiếng mìn nổ vẫn không thấy bóng địch quân xuất hiện. Rừng vẫn âm u, bí hiểm. Mặt trời đã lên khá cao. Ánh nắng đỏ xuống nóng bỏng. Mùi đất ẩm thấp quyện với mùi xác lá vữa trên mặt đất nồng nặc bốc lên. Một âm thanh râm rì xa lạ của rừng chuyển động khắp vùng. Hàng triệu côn trùng như ngọ nguậy, vùng vẫy dưới những lùm cây kín bưng.

Cánh quân Nghĩa vẫn băng rừng đi. Nhìn vào bản đồ chàng thầy mới vượt được nửa đường.

Mục tiêu vẫn còn xa. Một vài tiếng súng bỗng réo lên. Địch vừa bắn lên vào cánh quân của chàng. Tiếng súng nổ đàn áp nghe dữ dội hơn. Địch liền cầm họng súng. Toán quân Nghĩa không có ai bị thương. Đèn trưa, mọi người dừng chân, hấp tấp nấu cơm rồi lại di chuyển Nghĩa thầy trong người nóng ran, cháy cổ và thêm nước. Bì đông nước của chàng đem theo đã cạn từ bao giờ. Cháng phải uống nước suối đun sôi.

Cuộc hành trình lẩn quẩn trong rừng kéo dài đã ba ngày. Nghĩa thầy tinh thần căng thẳng. Buổi chiều ngày thứ tư đơn vị Nghĩa đến mục tiêu. Một khu trại lớn của địch xuất hiện ở gần sông Mã Đà. Những lều vào trại đều có chướng ngại vật. Từng loạt súng lớn bắt đầu nổ. Cánh quân Nghĩa tiên thẳng vào đất địch. Mặc dầu mệt mỏi, mọi người vẫn còn đủ gân cốt xung phong. Tiếng kèn náo nức thúc giục. Toán quân đi đầu đã lọt vào trại địch. Bộ phận canh gác của địch chông trả yếu ớt trong chốc lát rồi rút vào rừng mất dạng.

— Năm tên chết. Hai tên bị bắt, Một nam và một nữ. Thu một ít súng cá nhân.

Toán xung phong báo cáo kết quả cho Nghĩa. Chàng cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm Tiếng súng ngừng nổ. Rừng lại chìm trong im lặng. Bóng tối

GIÓ NỔI CÁT BAY

nhập nhàoang đổ xuống như một tầm lưới rộng. Chiếc máy bay quan sát vẫn lượn trên đầu Nghĩa.

Đây là một trung tâm huấn luyện của địch có thể chứa hàng tiểu đoàn. Trong lúc lục soát các binh sĩ đã tìm thấy một cuốn sách dạy chơi bài tây bằng Anh ngữ, một bộ đồ mi nơ, một ít tài liệu, một hầm ướp thịt voi thơm lừng, những bao gạo còn nguyên vẹn và những vườn trồng bắp cải chi chít.

— Chi thiếu chai uýt ki. Tồi nay mình được ăn một bữa cơm ngon. Ngán này thứ đủ tiếp tế cho bọn mình vài ngày nữa.

Ông tiểu đoàn trưởng cười mãn nguyện. Các cánh quân được lệnh bố trí ngay trong căn cứ địch và ở bên ngoài.

— Nói với mặt trời sáng mai gửi cho bọn tôi một chai uýt ki. Chấm dứt.

Đó là câu nói cuối cùng của ông tiểu đoàn trưởng trong máy truyền tin với quan sát viên ngồi trên máy bay L.19. Sau đó chiếc máy bay quay về Biên-hòa. Lương thực của địch được phân phối ngay cho các cánh quân nấu ăn. Hai cán bộ địch cũng ngồi ăn chung với ông tiểu đoàn trưởng và Nghĩa. Nét mặt họ đầy ưu tư. Người thanh niên quê ở Gia định, theo địch vào chiến khu từ lâu và được huấn luyện thành cán bộ. Thiếu nữ là một y

trẻ, khuôn mặt tròn, mắt bồ câu, ít nói. Cả hai đều muốn quay về với gia đình. Họ đã đính hôn với nhau rồi.

Trong số những tử thi địch, Nghĩa sừng sốt nhận ra một người ở Nam định, cùng quê với chàng và cùng ở một làng. Khi lớn lên hấn vào bộ đội. Bây giờ thì hấn gục chết trên miệng hồ cá nhân.

— Tôi còn nhớ hồi nhỏ nó vẫn đánh đáo với tôi. Nó là thằng nghịch ngợm nhất xóm Không hiểu vào đây nó làm gì ?

- Chính trị viên ! Người thanh niên trả lời Nghĩa. Sau một lát bàng hoàng suy nghĩ, hấn nói tiếp :

— Anh ấy là cán bộ mùa thu. Bọn tôi là cán bộ mùa đông. Hồi này anh ấy định buông súng nhưng không kịp.

Câu chuyện do Nghĩa vừa kể làm cho người thanh niên xao xuyến và cô y tá tự nhiên buồn. Qua ánh mắt của mỗi người, Nghĩa đọc thấy nỗi buồn của chiến tranh và nỗi buồn của thân phận.

Buổi sáng hôm sau, người phóng viên tiên tuyến đi theo cuộc hành quân chụp ảnh, quay phim các tử thi địch và quang cảnh doanh trại bị chiếm đóng. Một bản tin được hấn gửi bằng công điện về các báo quân đội, cho biết những kết quả của cuộc hành quân.

GIÓ NỔI CÁT BAY

Nghĩa vừa uống xong cà phê thì có tiếng máy bay tới gần. Ông tiểu đoàn trưởng vút mạnh điều sỉ gà, liếc mắt bảo Nghĩa :

— Mặt trời đã dền.

Chiếc trực thăng đáp xuống giữa trại. Ông chỉ huy trưởng biệt khu bước xuống, trong tay cầm sẵn một chai uýt ki, đồng dặc nói :

— Chai này đặc biệt thưởng cho anh.

Ông tiểu đoàn trưởng đỡ lấy chai rượu, tươi cười đáp :

— Đêm qua chúng tôi được ăn thịt voi muôi. Ngon tuyệt. Chỉ tiếc không có rượu.

— Thề hà. Các anh đi lần này hên lắm đây. Ráng nữa lên.

Ông chỉ huy trưởng đi xem các chiến lợi phẩm và nhìn tận mắt các tử thi địch. Rồi ông thân mật hỏi truyện hai cán bộ địch, đọc lại bản đồ, lấy bút chì mỡ khoanh tròn mục tiêu mới và vạch thêm tuyến hành quân. Sau đó ông ta cầm khẩu súng trường Nga còn mới do một tên địch chết bỏ lại, lạnh lùng leo lên máy bay đi khỏi.

Cuộc hành quân kéo dài thêm. Các tử thi địch được chôn cất tử tế ngay trong hồ cá nhân của họ. Trên mộ người đồng hương, Nghĩa viết một hàng chữ bằng bút chì mỡ đen như thề này

— «Chúng mình cùng một quê hương không có hận thù với nhau. Vĩnh biệt».

Toàn thể khu trại của địch bị thiêu hủy trong biển lửa cháy ngùn ngụt. Tất cả chỉ còn lại một đồng tro tàn vô nghĩa lý. Những cánh quân tiếp tục đi đến mục tiêu mới. Càng đi sâu vào chiến khu, núi non càng hiểm trở. Một vài binh sĩ bị thương nặng được trực thăng đưa ngay về tổng y viện.

Mưa dầm dề suốt ngày. Trong rừng chỉ thấy những khoảng tối âm u, khoảng sáng ngoài bãi trống, muối, vạt và những cạm bẫy bất ngờ. Trong lúc đi chuyển có hai binh sĩ trong cánh quân Nghĩa tự nhiên nổ súng. Ông tiểu đoàn trưởng la hét trong máy :

— Đứa nào nổ súng. Không có địch mà bắn cái gì. Báo cáo ngay cho tôi biết.

Nghĩa hỏi các trung đội. Chàng cau mày nghĩ ngợi, nói nhanh vào máy

— Hai tên thám báo của tôi bắn. Chúng nghĩ là có địch xuất hiện.

— Tức ngay súng và chỉ cho mỗi đứa một trái lựu đạn đi về trình diện biệt khu.

— Đề họ đi như vậy nguy hiểm lắm.

— Cứ bắt họ phải đi. Tôi muốn họ nhớ kỹ hình phạt này.

GIÓ NỔI CÁT BAY

Nghĩa bỏ máy nhìn hai binh sĩ đèn gần, mặt họ tái mét. Theo lệnh của Nghĩa, họ giao súng lại cho các bạn đồng đội. Mỗi người chỉ còn giữ một trái lựu đạn và con dao găm.

Nghĩa bức dọc nói :

- Các anh đi về ngay biệt khu đợi lệnh. Lần sau đừng có tái phạm.

Hai binh sĩ còn đứng tần ngần chưa đi. Nghĩa nổi nóng quát họ :

— Đi luôn. Còn chần chờ gì nữa.

— Chúng tôi xin đi theo hành quân.

— Không được. Tiểu đoàn trưởng đã cầm các anh đi theo. Đừng xin nữa vô ích.

Nghĩa nói dứt câu, hai binh sĩ lúi thúi đi vào rừng. Tự nhiên Nghĩa thấy thương mến và cảm phục họ. Hành động của họ lúc này thực can đảm, dũng mãnh, bất chấp những nguy hiểm đang đợi chờ họ.

Hai con người bơ vơ ở giữa rừng, ngay trên phần đất của địch, vũ khí quá đơn sơ, chỉ làm mối cho cái chết.

Nhưng chính bản năng họ đã thắng tất cả, từ nỗi tâm đèn ngoại giới. Những người có mặt chứng kiến hình như không có ý nghĩ gì khác ngoài sự kinh ngạc về hành động liều lĩnh của hai người lính.

Cuộc hành quân tiếp diễn đến ngày thứ sáu. Mật khu của địch rộng hàng trăm cây sô vuông, không thể nào đi hết. Các cánh quân khám phá và tiêu hủy thêm một căn cứ địch trước khi rút về.

Trở lại đại đội, Nghĩa trông thấy hai binh sĩ vẫn khỏe mạnh và tươi cười. Chàng nắm chặt vai từng người thân mật hỏi :

— Có sao không ?

Một anh mạnh dạn đáp

— Không sao cả. Chúng tôi không bỏ mạng giữa rừng mà còn bắt thêm một tên trinh sát địch đi lẻ.

Nghĩa cười không nói năng. Thân thể chàng mệt mỏi đến độ rã rời. Chàng không buồn nghĩ đến chuyện gì khác và chỉ muốn được hoàn toàn thanh tịnh, trong một phút, một giờ cũng đủ.

V

Nghĩa choàng dậy. Giấc ngủ trưa còn nặng nề trên đôi mắt chàng. Chiều thứ bảy ở doanh trại buồn hoang vắng. Một số binh sĩ đã đi nghỉ phép. Người thượng sĩ già vừa về thăm vợ đẻ. Những người ở lại giết thì giờ bằng những thú vui khác : đánh đô mi nô, đàn hát, đi săn hoặc tìm đèn đàn bà.

Lúc này ở mỗi con người có sự buông thả sau những ngày hành quân căng thẳng và cực nhọc. Họ muốn lấy lại sự tự do của chính họ, tự do về xác thịt lẫn tinh thần. Và họ dần dần quên những ám ảnh đau thương của cuộc sống máu lửa.

Người tài xế của Nghĩa dừng xe díp ngay trước cửa phòng. Tiếng động cơ nổ ròn rã. Mùi xăng khét nẹt xông lên. Có tiếng nói đàn bà ở trên xe làm Nghĩa quay ra nhìn. Chàng kinh ngạc thấy Huyền. Đôi mắt nàng long lanh nhìn chàng.

— Huyền ! Em lên đây bằng gì ?

Nghĩa đang cạo râu vội vàng chạy ra xe nắm lấy vai Huyền hỏi ;

— Em vừa lên bằng xe đò. Huyền nhón nhơ
đáp.

— Có chuyện gì xảy ra ở giọc đường không ?

— Không có chuyện gì cả. Xe vẫn chạy như
thường.

— Anh vừa đi hành quân về. Đang định viết
cho em thì em lên.

— Thề hà

Huyền yên lặng mỉm cười. Nàng cảm ơn người
tài xế rồi theo Nghĩa bước vào trong nhà. Người
tài xế lái xe đi chỗ khác. Mùi nước hoa sực nức tỏa
ra từ mái tóc Huyền. Nàng tò mò ngấm chỗ ngủ của
Nghĩa. Một ba lô dính bụi đỏ. Một tấm ảnh của
Huyền treo trên vách. Tất cả chỉ có ngấn ầy thứ.

— Em hãy nằm nghỉ cho đỡ mệt.

Huyền ngả người nằm xuống giường. Nghĩa
ngồi bên cạnh nàng. Hơi thở từ ngực nàng dồn dập.
Một cảm giác phiêu lưu lén sâu vào tâm trí nàng.
Huyền chợt nhận ra mình đang sông giữa một
không khí dã thú sơ khai. Cái không khí này làm
cho nàng say mê . . . Cơn gió lạnh mạnh chuyền trên
da thịt, Huyền tỉnh táo ngồi dậy ngấm Nghĩa. Ở
chàng có một sự thay đổi đột ngột làm cho Huyền
ngỡ ngàng. Cái nhìn, giọng nói, mầu da của Nghĩa
chứa một vẻ thô bạo khác hẳn lúc trước. Nghĩa

GIÓ NỒI CÁI BAY

tươi cười hỏi Huyền :

— Sao em nhìn anh bằng con mắt lạ lùng thế ?

— Tại vì anh đã đổi khác

— Thật à ? Có đổi khác nhiều lắm không ?

— Cũng khá nhiều.

— Cuộc sống ở đây làm cho con người trở nên lạc hậu và già nua đi nhiều. Anh có cảm tưởng mình sông lùi lại hàng thế kỷ ở cái đất bạc bẽo này !

— Em còn nhớ một câu của Nietzsche rất hay

— Câu gì hả Huyền ?

- Nếu mình chiến đấu chống ma quỷ thì đừng để chính mình trở thành ma quỷ.

- Nietzsche nói đúng. Anh cũng thích Nietzsche.

— Còn những lúc buồn thì anh làm gì ?

— Uống rượu và ngủ lu bù.

— Chỉ có thế thôi à ?

Nghĩa gạt đầu. Chàng châm thuốc hút. Từng cuộn khói trắng nhẹ nhàng quện vào không khí. Tiếng hát từ chiếc máy thu thanh chạy pin là lướt ngân lên. Một hình ảnh buồn hiện ra trước mắt Huyền. Buổi chiều xuống thấp dần. Hơi lạnh thâm vào vai Huyền. Nàng khoác thêm chiếc áo len mỏng rồi cùng Nghĩa ra phò ăn cơm.

Buổi tối ở tỉnh nhỏ không có điện. Những ngọn đèn măng sông le lói trong các cửa hàng. Một đám đông ngồi trước chợ xem chiều phim thời sự

Thỉnh thoảng có toán tuần tiễu đi qua những đường phố im vắng.

Nghĩa kéo Huyền vào một quán ăn. Chàng khẽ hỏi nàng :

— Em ăn được thịt rừng chứ.

— Chưa ăn bao giờ nhưng cứ thử xem sao.

Huyền vui vẻ trả lời.

— Uông bía cho âm nhé !

— Một chút thôi.

Những con mắt xa lạ vây quanh Huyền. Hơi bia cay nóng Mùi thịt rừng thơm ngon. Những thứ đó làm cho Huyền choáng váng ngất ngây và mạnh dạn hơn lúc mới đến miền đất heo hút này.

— Em thầy không khí ở đây thế nào ?

— Buồn. Nhưng em thích có sự thay đổi như thế này. Sông mãi ở thành phố cũng ngọt nhạt.

— Chỗ này lại càng ngọt nhạt hơn vì mọi người chỉ nghĩ đến chiến tranh. Những con người ở đây rất gan dạ.

Sau một lát nghĩ ngợi, Huyền hỏi Nghĩa :

— Bao giờ chiến tranh mới chấm dứt ?

— Chưa biết lúc nào nhưng rồi nó cũng sẽ phải kết thúc. Chúng mình đã sống quen với chiến tranh.

Những ý tưởng về chiến tranh và sự sống quay cuồng trong óc Nghĩa. Con người chiến đấu gian

GIÓ NỔI CÁT BAY

nguy để tìm đèn sự sông hiền ngang và cời mờ. Không một bạo lực nào có thể khuất phục nổi con người và cũng không có những con người đứng trên con người.

Đời sông tồn tại vì những thế giới bé nhỏ của con người hòa hợp với nhau. Nếu đem hy sinh một lớp người để cho những lớp khác tồn tại và thụ hưởng, mằm hỗn loạn sẽ tiếp nối mãi mãi và con người càng thêm chơi vơi trong cuộc sống đen tối.

Lúc Nghĩa và Huyền bước ra khỏi quán thì tiếng đại bác bắt đầu nổ rền. Huyền hoảng hốt nhìn Nghĩa :

— Có chuyện gì thế ?

— Họ bắn quây rồi đây mà. Đêm nào họ cũng bắn đèn sáng để cho địch hoảng sợ.

— Như thế làm sao mình ngủ được.

— Thế mà vẫn ngủ được như thường vì nghe mãi cũng quen tai.

Đêm hôm ấy Huyền nằm trên chiếc giường vải của Nghĩa. Còn Nghĩa nằm trên chiếc giường của người lính tử thương bỏ lại. Huyền mãi suy nghĩ vẩn vơ. Những ý nghĩ của nàng rất lộn sộn. Nàng sẽ ở lại với Nghĩa một đêm, một ngày, rồi trở về Saigon làm việc. Không ai biết nàng đã đi xa hàng chục cây sô để gặp Nghĩa. Nàng cần gặp Nghĩa để nhìn tận mắt cuộc sông thực tề của chàng. Nàng thấy khổ

tâm khi phải chịu đựng một cuộc xa cách nhạt nhẽo. Nhiều lúc nàng cảm phần chiến tranh. Nàng nghĩ chiến tranh đã cướp mất hạnh phúc của nàng. Ở Huyền như có một sự vùng vẫy mãnh liệt và nàng thầy yêu Nghĩa, yêu cuộc sống của chính nàng hơn lên.

- Huyền chưa ngủ à ?

— Chưa ! Có lẽ vì chỗ lạ nên khó ngủ.

Nghĩa đột điều thuộc sang nằm bên cạnh Huyền nói chuyện. Tiếng súng vẫn nổ cầm canh. Tiếng nổ làm rung chuyển cả mặt đất, ngay chỗ Huyền nằm. Hơi nóng từ da thịt Nghĩa làm cho nàng nhột nhạt tê dại. Tiếng nàng thì thấm bên tai Nghĩa :

— Anh có biết Huyền đang lo sợ cái gì không ?

— Sợ súng chứ gì.

— Không. Sợ cô đơn.

— Chính anh cũng sợ như thế Nhưng đừng sợ là hơn cả.

Vòng tay Nghĩa ôm chặt lấy người Huyền Tất cả đều chìm đắm trong yên lặng. Tiếng súng về khuya thưa thớt dần. Sáng hôm sau thức dậy Huyền thầy tươi tỉnh. Khu rừng trước mắt nàng xanh êm. Mặt trời đã xuất hiện. Nàng đi nhóm lửa pha cà phê. Khi nước sôi nàng chỉ việc rót vào tách và chề một ít cà phê để tan. Mùi cà phê ngào ngạt có

GIÓ NỒI CÁT BAY

lần hơi bơ. Thứ cà phê này Nghĩa vẫn bỏ vài gói trong túi áo trận mỗi lần đi hành quân.

— Dậy uống cà phê đi anh.

Huyền tung chăn lòi Nghĩa dậy. Ánh nắng làm cho Nghĩa nhấp nháy đôi mắt. Chàng nhìn ra ngoài trời bão :

— Anh chưa thấy buổi sáng chủ nhật nào đẹp như hôm nay. Sau những ngày mưa dầm dề hôm nay trời mới thật tươi sáng.

Huyền đọc thấy niềm vui trên khuôn mặt sạm đen của Nghĩa. Nàng cảm thấy vui lây cái vui của chàng. Một lát sau Nghĩa lái xe đưa Huyền đi thăm một vòng quanh tỉnh. Xe vừa chạy ra giữa phố thì tiếng súng bích kích pháo bắt đầu nổ vào nhà thờ ở bên kia suối, ngay sát tỉnh lỵ. Nghĩa đoán :

— Chắc địch lại tấn công vào nhà thờ.

— Sao họ lại tấn công vào đó ?

— Không hiểu. Giờ này có nhiều người xem lễ. Anh phải quay về đại đội xem có chuyện gì xảy ra.

Nghĩa vừa lái xe về thì có lệnh phải đi hành quân truy kích địch ở khu nhà thờ. Chàng vội vàng thay quần áo trận và tập hợp đại đội. Trước khi đi, Nghĩa ân cần dặn Huyền :

— Em ở nhà nhé. Lát nữa anh sẽ về

— Đi có lâu không ?

— Không lâu đâu.

Tiếng súng ở nhà thờ chấm dứt lúc toán quân Nghĩa gần tới nơi. Địch đã lừa lúc một tiểu đội Nghĩa mang súng vào nhà thờ xem lễ liền câu bích kích pháo trúng nóc nhà thờ. Một vài thường dân và nghĩa quân đã bị chết.

Sau đó chúng rút lui vào rừng. Buổi lễ phải ngưng lại. Hai chiếc máy bay tải thương được gọi đến đưa những người bị thương về Saigon. Dân chúng trong ấp kinh hoàng khi nghe tin địch bắn vào nhà thờ của họ. Vị linh mục đang làm lễ bị thương nhẹ. Ông ta vẫn bình tĩnh giúp đỡ những người bị thương, miệng luôn luôn cầu nguyện.

Nghĩa trở lại trại sau một hồi lục soát quanh vùng. Huyền mừng rỡ hỏi

— Kết quả thế nào ?

— Mày người bị thương và chết.

Huyền thần thờ nhìn Nghĩa. Cái ý nghĩa tươi đẹp của buổi sáng chú nhật tự nhiên tan biến. Nàng tưởng tượng đến những thân người đang quì gối cầu nguyện bỗng vật ngã trên vũng máu. Nàng nghĩ cả đến tiếng rên rỉ từ miệng những người bị thương. Chiến tranh đã xảy ra rất gần chỗ Huyền, không còn xa xôi như óc nàng nghĩ. Về mặt Nghĩa phờ phạc, mệt mỏi, đầy suy tư. Chàng nói chuyện với Huyền

GIÓ NỔI CÁT BAY

một lát rồi lái xe đưa nàng đi ăn cơm trưa. Huyền dịu dàng bảo :

— Chiều nay em về Saigon. Ăn cơm xong anh đưa em ra lấy vé xe đò nhé.

Nghĩa ngẩn ngừ :

— Em không thể ở thêm một vài giờ à ?

— Thôi để lần sau. Em về mai còn đi làm. Công việc hồi này bận lắm. Em không thể chây lười được.

Ngừng một lát Huyền nói tiếp :

— Tháng sau anh nhớ xin phép về Saigon nhé. Thục và Nguyệt vẫn nhắc đến anh luôn. Anh có cần gửi gì lên đây không ?

Nghĩa lắc đầu :

- Không. Ở đây cũng tạm đủ. Anh vừa nhớ ra ngày sinh nhật của em. Tháng sau anh sẽ về.

— Em tưởng là anh quên. Nếu anh quên thì em giận anh lắm đây.

Buổi trưa mặt đất nóng ran. Bánh xe díp cuộn tung lớp bụi đỏ trên mặt đường không trái đá. Nghĩa lấy vé xe đò cho Huyền xong rồi mới đi lại quán cơm. Giữa lúc ăn Nghĩa sực nhớ đến Nguyệt. Chàng tò mò hỏi :

— Nguyệt hồi này ra sao ?

— Vẫn kéo Thục đi chơi như thường. Nó còn mê nhảy hơn cả Thục.

— Chẳng bù cho mình ở đây. Nhưng...

— Nhưng sao ?

— Huyền cứ tin là anh không bao giờ chết ở
xó rừng này.

— Sao Nghĩa lại nghĩ vãn vơ thế ?

— Huyền cứ tin tưởng như vậy đi.

— Đúng. Huyền không bao giờ nghĩ khác ý nghĩ
của Nghĩa đâu. Bất cứ nơi nào Nghĩa ở, Huyền
cũng có thể tìm tới gặp Nghĩa.

Câu nói của Huyền làm cho Nghĩa phân vân.
Hai giờ chiều Huyền bắt đầu lên xe về Saigon.
Nghĩa đợi cho xe đồ đi khuất mới quay lại doanh
trại. Đầu óc chàng lúc ấy hoàn toàn trống rỗng.
Huyền đã để lại cho chàng một sự nuôi tiếc ngán
ngơ.

VI

Mảnh đất giữa trại chối lòa ánh nắng như một biển lửa. Những bao cát mới xông lên một mùi hoẵng hoắc nôn nao khó chịu. Tiếng đạn réo từ trên phi cơ xuống một bla rùng ở xa nghe ỉ ảm, đồ võ, ma quái.

Nghĩa cười trần ngồi đánh đô mi nô với người thượng sĩ. Hơi nóng từ mái tôn hừng hực đổ xuống nền nhà. Mồ hôi vã trên lưng Nghĩa. Chai bia mà hai người uống chung đã vơi quá nửa. Trong lòng chiếc cốc bằng pha lê sóng sánh những bọt bia như bọt bẻ giữa ngày nắng hạ.

Nghĩa uống ực một hơi, tức tồi nói

— Chúng nó tung tin đánh mình. Thà đánh những trận lớn còn hơn là đánh dằng dai. Cuộc chiến tranh này không hẳn là một cuộc chiến tranh quân sự mà còn có tính chất chính trị nữa.

— Chúng nó không dám đánh đâu. Đánh vào tinh nhỏ này phải tồn hàng trung đoàn mà chưa chắc đã chiếm giữ được vài giờ.

— Nhưng nó sẽ đánh gần đâu đây.

— Có thể. Địch hay chơi đòn cân nã cốt làm cho mình phải đôi phó mệt mỏi.

Địch đây là những người cùng một huyết thống, cùng một quê hương nhưng không cùng một ý thức hệ mà Nghĩa phải lo đôi phó.

Mùi thịt nướng từ dưới nhà bếp xông lên thơm lừng. Mùi da bị cháy và tiếng mỡ chảy sèo sèo trên than lửa. Nghĩa hít mũi mấy cái, cất tiếng hỏi người thượng sĩ :

— Mùi gì mà thơm lạ lùng thế ?

— Mùi thịt chôn. Đêm qua mây đưa đi sẵn được con chôn lớn.

— Lát nữa anh dặn các trung đội không được đi săn ban đêm. Gặp tiền đồn là mất mạng toi.

Người thượng sĩ gật gù, đôi mắt hần mê mãi ngắm những miếng sừng đen nhánh hình chữ nhật nối tiếp nhau chạy dài trên mặt bàn. Sự nghiệp của hần là những ngày xông pha trong gió bụi khói lửa nên hần không quan tâm đến sòng chệt. Tâm hồn của hần bình thản trước mọi biến chuyển xoay vần.

Bỗng có tiếng xe díp chạy vào. Nghĩa nhìn ra nói

— Bác sĩ vào đây.

Một trung úy quân y của tiểu đoàn mà Nghĩa mới quen bước vào, đồng dặc hỏi :

GIÓ NỔI CÁT BAY

— Đánh ăn cái gì ?

— Một chai bia.

— Thề thì đánh chứ. Tội gì không đánh.

Người thương sĩ nhường chỗ cho chàng y sĩ ngồi. Khuôn mặt chàng phớt lạnh, trắng trẻo và tinh nhanh. Chàng là quân y sĩ đầu tiên mới đến tiểu đoàn được vài tuần nay. Mỗi ngày chàng phải làm việc cho hàng trăm bệnh nhân, từ những đứa bé còn đỏ hỏn cho đến những người già và các thương binh.

— Đêm qua tôi phải đi đỡ đẻ cho một bà ở trong ấp. Nếu chậm mấy phút thì đứa trẻ có thể chết ngộp trong bụng mẹ.

— Cảm giác của bác sĩ lúc ấy ra sao ?

— Thú thực tôi rất hồi hộp. Tôi sợ đứa bé chết. Trong đầu óc người bác sĩ thoáng hiện ra hình ảnh hãi hùng của đêm tôi địa ngục. Một tiếng kêu cấp cứu từ máy truyền tin ở một ấp hẻo lánh gọi về chẩn y viện của tỉnh. Người bác sĩ trẻ tuổi và một tiểu đội địa phương quân lật đật đi vào trong ấp không có an ninh. Bóng tối mịt mờ, mưa tầm tã, đường ngập lội đến mắt cá chân. Người đàn bà đang quằn quại rên xiết dưới cơn đau cầu xé da thịt. Người chồng bồi ròi đến tuyệt vọng trước thảm cảnh của người vợ. Tất cả như muôn sự đổ khi người thầy thuốc tới nơi. Nhưng một lát sau, chàng đã trả lại niềm tin cho những con người tuyệt vọng rồi. Chàng đã cứu sống được

đứa bé, cứu sông được người đàn bà đẻ khó. Đêm này có lẽ là đêm dài nhất trong đời chàng y sĩ ngoài tiền tuyến.

— Lầy thêm bia đi chứ cậu.

Người bác sĩ vừa thắng Nghĩa một ván đấu. Một ván kẻ cũng khá lâu. Nghĩa mở thêm bia, toan đánh thêm ván nữa thì người thượng sĩ đem bánh mì và thịt chôn lên mời hai người. Đang lúc đói, nóng nực, mệt mỏi, Nghĩa ăn ngấu nghiến như một con vật. Chàng ngẫm nghĩ nếu không có chiến tranh thì làm sao chàng biết được nỗi khổ của chàng, nỗi khổ của tất cả mọi người. Chiến tranh đã làm thức tỉnh con người trước những tham vọng và tội ác ghê gớm. Càng ở những chỗ tồi tã, man rợ, chết chóc, con người càng thấy tình thương rộng mở và càng thêm yêu đời sông của chính họ. Đời sông chỉ vùng dậy khi nào nó bị dây xéo đau đớn.

Giữa lúc mọi người đang ăn thì ông tiểu đoàn trưởng bước vào. Ông ta cùng mọi người nhậu nhẹt vui vẻ, truyện trò huyền thiên. Lúc này thực sự ông đã quên ông là một cấp chỉ huy. Hai mắt ông vẫn đỏ ngầu, lì lợm, không có vẻ hăng say như mọi lần đi hành quân. Trong một lúc ông uống hết hai chai bia mà vẫn chưa thấy thấm vào đâu. Ông ta châm lửa hút điếu xì gà, dăm chiêu nhìn Nghĩa

— Minh còn ở đây lâu Ông chỉ huy trưởng

GIÓ NỒI CÁT BAY

không muốn cho bọn mình đổi đi nơi khác Ông ta sắp lên lon.

— Còn Đại úy thì sao? Nghĩa nhìn thẳng vào mặt ông tiểu đoàn trưởng hỏi.

— Tôi vẫn thế này. Tôi không mong gì hơn là chúng ta còn được thấy mặt nhau mãi mãi. Sau một lát im lặng suy nghĩ, ông tiểu đoàn trưởng nói bằng một giọng chân thật:

— Cái đất này tuy bạc bẽo thật nhưng đã thấm ít nhiều máu và nước mắt của anh em nên tôi thấy cần ở lại. Mình ở lại cho địch thấy là mình không có ngán chúng và chịu đựng được tất cả.

Nghĩa băng quơ nhìn ra vách rừng trước mặt Hơi nóng vẩn hừng hực bốc ở xung quanh và không có một tí gió nào lay chuyển. Đêm hôm ấy có tin địch tấn công vào một ấp. Đường giây liên lạc vô tuyến bị gián đoạn. Đại đội Nghĩa thức suốt đêm. Sáng sớm hôm sau, hàng chục chiếc trực thăng tới đậu trên sân bay để chở cả tiểu đoàn đi tiếp viện. Không khí buổi sáng còn ê ẩm, vẩn vẩn sương mù. Lúc tiểu đoàn đổ xuống một bãi trống ở cách ấp bị tấn công độ vài trăm thước thì địch từ trong cánh rừng vòng cung bắt đầu nổ súng. Cuộc chạm súng trở nên ác liệt vì địch bám sẵn vào vị trí nhưng những chiến sĩ của ta vẫn gan lì chống trả. Chỉ độ mười phút, những con chim sắt lổn nhổn nhào tới trút

xuồng khu rừng của địch hàng tấn bom, đạn, hỏa tiễn. Địch bắt đầu núng thê vì không chịu nổi hỏa lực giáng xuống như sấm sét. Chúng vội tháo lui để lại mấy chục xác chết ở bìa rừng. Bên ta có một sồ chiến sĩ hy sinh và bị thương. Nghĩa đã mục kích một xạ thủ trong đại đội đứng hiên ngang cầm khẩu trung liên quét vào ổ đại bác 57 của địch lúc chúng định bắn vào chiếc trực thăng đáp xuống sau cùng. Ổ đại bác của địch bị tê liệt, và người xạ thủ trung liên cũng đã anh dũng gục ngã ngay trên chỗ đứng của hắn. Nhiều người đã bắn hết đạn, khi tiến vào trong ấp chỉ còn khẩu súng không khoác ở tay.

Nhưng đêm vừa trong ấp vẫn còn âm ỉ cháy. Một vài nhà của dân đã bị địch nổi lửa đốt từ đêm qua. Nghĩa đọc thấy nỗi lo âu mệt nhọc trên khuôn mặt của những người dân sông âm thầm ở trong ấp từ bao năm nay. Gặp quân đội đến họ mừng rỡ. Mặc dầu bị áp lực mạnh của địch đe dọa, họ vẫn chưa muốn rời bỏ miếng đất căn cỗi thân yêu của họ.

Người bác sĩ quân y lo lắng bó những người dân bị thương. Có một người đàn bà bị đạn chết cứng đờ, hai mắt nhắm nghiền lại, nhưng trên ngực vẫn có một đứa con ôm ghì lấy để bú. Nó khóc vì mẹ nó đã cạn sữa và cảm nín từ lâu !

GIÓ NỔI CÁT BAY

— Hãy cứu lấy đứa bé này. Nó là nạn nhân của chiến tranh.

Người bác sĩ quân y bẻ đứa bé lên. Nó mới được hơn một năm. Có lẽ nó yên chí là mẹ nó đang ngủ. Một giấc ngủ vĩnh viễn không bao giờ nó còn thấy được đôi mắt của người mẹ bừng tỉnh. Xác của người đàn bà bất hạnh được chôn cất và đứa bé được đưa về ty xã hội của tỉnh nuôi.

— Đánh công điện về tỉnh xin gửi ngay gạo, thuốc men và tặng phẩm cho đồng bào. Những con chó ở đây cũng đã bị địch giết vì sợ nó cắn. Không còn thấy con chó nào xuất hiện cả. Tôi cảm thấy thèm thịch chó lạ lùng.

Ông tiểu đoàn trưởng ra lệnh cho Nghĩa thực hiện công tác trên. Vết thương đang lở loét, dày vò trên thân thể và tâm hồn lương thiện của người dân, cần hàn gắn lại cho mau lành. Không có gì quý người. Tình thương tràn ngập trong tâm hồn sẽ thắng tất cả những đau đớn và tai họa của chiến tranh.

Đại đội Nghĩa ở lại ấp một tuần lễ để bảo vệ an ninh và cứu trợ đồng bào. Cái cảnh buồn vắng của thôn ấp như kéo dài vô tận vì không thấy tiếng

chó sủa, tiếng gà gáy và tiếng trẻ con nô đùa. Nghĩa hồi tưởng lại thời thơ ấu, những ngày chàng bỏ Hà nội vào chùa Láng học để tránh bom Mỹ ném xuống các vị trí của quân Nhật. Từ sáng sớm chàng đã phải thức dậy nấu cơm, gói muối vừng rồi lên xe điện từ hàng Đầy về Ô Cầu giầy. Chàng ở lại cả ngày trong chùa Láng, đến chiều mới lên xe điện về nhà. Mỗi lần nghe tiếng máy bay tới chàng phải chạy ẩn náu dưới những lùm cây ở quanh chùa. Mùi đất của nhà chùa ẩm thấp, mùi hoa nhài thơm phảng phất, tiếng súng nổ đàng xa và tiếng thút thít của một nữ sinh lo sợ cho những người thân thuộc ở lại thành phố, Nghĩa còn nhớ rõ những cảm giác lâng mạn ấy pha trộn với tình cảm lo âu viễn vông của tuổi trẻ. Suốt quãng đời thơ ấu của chàng đã chứng kiến và chịu đựng chiến tranh. Rồi những ngày tản cư tiếp theo lúc quân đội viễn chinh Pháp xâm chiếm Hà nội. Vùng quê dưới chân dãy núi Ba Vì trải qua những phút hãi hùng bởi máy bay nhào tới thả bom và bắn phá. Những bãi sắn xanh um bị bánh xe tăng nghiền nát và cày thành những rãnh đất trũng sâu chạy dài đến tận chân đê. Buổi chiều ở thôn xóm lê thê bóng hoàng hôn đỏ ngầu và đêm đến những nỗi khổ của chiến tranh vẫn còn ám ảnh người dân

GIÓ NỒI CÁT BAY

trong các mái nhà của họ.

Khi trở lại Hà nội, Nghĩa chỉ học thêm được vài năm rồi bắt đầu một cuộc sông ly hương cho đến tận ngày nay. Gót chân chàng đã đi qua nhiều nơi và tâm hồn chàng mang nhiều hình ảnh đậm thắm của Hà nội, Hải phòng, của Saigon trong những ngày nắng vạm vỡ và những ngày mưa lớp nhớp trên hè phố.

— Tôi không ngờ có ngày mình lại phải xa đô thị để nằm trong cái ấp hẻo lánh này. Tôi có cái ý nghĩ là tôi đang sông trở lại thuở ấu thơ với những kỷ niệm kinh hoàng. Lịch sử chỉ là một sự tái diễn không ngừng. Câu ấy quả thật vẫn có giá trị.

Nghĩa nói truyện với người bác sĩ quân y cùng ở chung một căn lều với chàng. Câu nói của Nghĩa làm cho người y sĩ ngẫm nghĩ và thấy phản ánh một phần nào tâm trạng vật vờ của hắn.

Khi đại đội Nghĩa rút đi và giao ấp cho một trung đội địa phương quân, có những người dân muốn níu kéo Nghĩa ở lại với họ như níu kéo một hy vọng. Nhưng Nghĩa đành ngậm ngùi ra đi và để lại đằng sau chàng những con mắt ngơ ngác, hỏi han, lặng lẽ.

Về đến trại, người bưu tín viên đưa cho Nghĩa một bức điện tín màu xanh gấp lại cẩn thận. Nghĩa bóc ra đọc ngay, trong lòng hồi hộp không hiểu có chuyện gì xảy đến cho chàng.

« Nhớ về đúng ngày sinh nhật của Huyền nhé »

Đọc xong Nghĩa thờ phào một cái, liên tưởng đến nét mặt mong đợi của Huyền. Chàng nghĩ Huyền có quyền đòi hỏi ở chàng. Huyền sợ chàng quên nàng và quên cuộc sống của chính nàng.

— Tôi giao đại đội cho anh chỉ huy. Bây giờ đến lượt tôi đi nghỉ phép. Tôi đi hơi lâu đây, có chuyện gì anh cứ tự động mà giải quyết.

Nghĩa ân cần nói với người thượng sĩ khi gặp hẳn đi uống bia trở về. Hơi thở của hẳn sặc sụa mùi bia cay nồng. Hẳn nhếch mép cười, giọng nói hơi têu, châm đốt, nhưng vui vẻ :

— Thiếu úy cứ yên chí đi. Tôi sẽ lo hết. Công việc của mình chỉ có đánh nhau và nghỉ ngơi. Ngoài ra không có gì mới lạ và quan trọng cả.

Nghĩa đi gặp ông tiểu đoàn trưởng. Chàng chỉ sợ ông ta từ chối. Nhưng chàng không ngờ ông ta quá tốt với chàng lúc này. Ông ta sẵn sàng ký giấy cho chàng đi phép và không cần nhắc nhở chàng sớm trở lại đại đội. Hình như ông ta đã thâm mệt và Nghĩa cũng muốn để ông ta thâm mệt một cách yên ổn.

VII

Trên gác trọ của Huyền. Nền trời mầu tím
tối dần. Ánh đèn nhợt nhạt trải xuống từng vuông
gạch hoa. Tiếng cười nói ồn ào nổi dậy.

Mặt Nghĩa bắt đầu đỏ. Chàng ngồi thừ ngắm
thân hình tươi mát của Huyền. Bầu không khí ở
quanh chàng êm dịu quyền duyên. Những hình ảnh
chết chóc, vật lộn, âm u của núi rừng đã tan biến.
Trước mắt chàng, một khung cảnh thanh bình giả
tạo đang vươn lên, chứa đựng những ý tưởng mâu
thuẫn của cuộc sống.

Nguyệt liếc mắt nhìn Nghĩa, láu lỉnh nói :

— Tôi nay Nghĩa phải say nhiều. Coi bộ Nghĩa
còn tỉnh táo lắm. Cô Huyền tiếp anh ấy đi chứ.

Huyền e thẹn. Đôi môi nàng ướt át, nũng nịu
dưới ánh đèn. Nghĩa thông thả đáp :

— Tôi thích say. Nhưng say vừa thôi.

— Không ngờ Nghĩa còn nghĩ đến một sự chùng
mực. Nguyệt thì khác hẳn, lúc nào vui thì tha hồ.

Có nhiều lúc Nguyệt đã lái xe như điên trên xa lộ.

Thục ngồi bên cạnh Nguyệt, lắc đầu bảo :

— Tôi ngồi xe với cô dám có ngày chết oan.

— Đừng có lo. Nguyệt tin ở mình lắm. Những

lúc lái xe nhanh là Nguyệt có tinh thần sáng khoái
vô cùng, không phải nghĩ ngợi gì cả

Giọng nói của Nguyệt lôi cuốn mọi người chú
ý đến nàng. Bất giác nàng nhớ đến một lần dừng
xe trên đường từ Đà Lạt về Saigon mà không hề
hấn gì. Một lần khác nàng lái xe quên không mang
theo giấy phép, xe đi quá nhanh nên bị cảnh sát
chặn lại hỏi. Nàng cự nự gay gắt với người cảnh
sát rồi bị giam trong quán suốt mấy tiếng đồng hồ,
cùng với những người say rượu, những người loạn
trí đang chờ đưa đi nhà thương điên. Lúc ấy nàng
tức giận vô cùng. Nàng đã khóc sướt mướt như
một đứa trẻ. Và nàng nằng nặc đòi người cảnh sát
phải thả nàng ra. Cuối cùng nàng đã được toại
nguyện. Chỉ có cái kỷ niệm ấy đã bắt nàng nhớ dai
nhất. Nàng rất sợ những người say rượu, những
người loạn trí mà nàng đã ở bên cạnh họ trong
mấy tiếng đồng hồ. Một hình phạt nặng nề và cay
đắng cho nàng

Thầy Nguyệt cười túm tim, Nghĩa hỏi ngay

GIÓ NỒI CÁT BAY

— Cô Nguyệt cười gì thề ?

— Tôi nghĩ đến lần tôi bị tù vì lái xe ẩu và quên mang giấy phép.

Rồi Nguyệt quay sang phía Huyền, thay đổi câu chuyện :

— Tôi nay là tôi sinh nhật của Huyền. Chúng mình hãy dành cho Huyền cái quyền được ăn nói nhiều hơn chứ. Ai lại cướp lời của Huyền. !

— Cám ơn Nguyệt. Huyền chẳng có gì để mà nói. Cứ ngắm Nguyệt nói chuyện, Huyền cũng thấy đủ vui.

- Thật hay vờ ? Phải hỏi lại Nghĩa mới được. Nghĩa cười không nói. Huyền nhìn vào hai chiếc ghế bô trông ở đầu bàn và nghĩ đến bà Ngọc đang nằm ở một bệnh viện tư. Tôi nay bà và ông chồng đã không đến đây được. Từ ngày bà đi lầy chồng, Huyền ít được gặp bà ta. Buổi sáng Huyền đã tới thăm bà trên giường bệnh. Bà Ngọc sung sướng khi nhìn thấy nàng bước vào. Bà kể lại với Huyền vào ngày này hơn hai chục năm về trước, bà cũng nằm trên chiếc giường của nhà hộ sinh. Bây giờ bà nằm để chữa cho các mạch máu chạy đều hòa và các giây thần kinh bớt căng thẳng. Con người bà đang cần hấp lại sinh khí. Một giai đoạn mới của đời sông đã bắt đầu ở bà.

Bà Ngọc nhìn Huyền hỏi:

—Con vẫn bình thường chứ?

—Thưa mẹ vâng.

—Còn Nghĩa thì sao ? Nó có thật tình thương con không?

— Anh ấy vẫn tử tế đối với con.

—Đừng để cuộc đời của con bị tội lỗi dấy vò. Mẹ mong cho con tìm thấy hạnh phúc thật sự.

Huyền không hiểu nổi lời nói của bà Ngọc. Nàng cũng không phân tách nổi ý nghĩa cuộc sống của nàng. Tình yêu trong tâm hồn, tình yêu đối với thể xác, cái nào đẹp cái nào xấu ? Có phải tình yêu chỉ đẹp khi tâm hồn bao trùm lên thể xác và khi những dục vọng bị đè nén xuống bởi một thứ luân lý nặng nề. Huyền không tin như thế là thành thật và nàng quan niệm cái đẹp của tình yêu là sự biểu lộ chân thành từ tâm hồn đến thể xác con người.

Lúc ấy nàng nhìn thẳng vào mặt Nghĩa. Nét mặt của chàng vẫn không biến đổi. Chàng đã uống cạn ly rượu từ bao giờ mà nàng không để ý. Huyền định rót thêm rượu thì Nghĩa gạt đi bảo

—Để cho anh còn nhìn thấy rõ mặt em đêm nay

Sau bữa tiệc, Nguyệt rủ Thục đi xem xi nê. Lúc ấy đã chín giờ tối. Đêm xuống thật lạnh. Nguyệt hỏi Nghĩa :

GIÓ NỔI CÁT BAY

—Có đi không?

—Tôi ở lại với Huyền

—Thôi được. Tội mình đi.

Nguyệt xuống đường leo lên xe hơi cùng với Thục . Hai người biến vào đêm tối. Nghĩa quay vào bên trong, vỗ vai Huyền nói:

—Em có mệt lắm không?

- Không.

- Anh có thể ngồi đây chơi một lát rồi về nhà.

Huyền mở chiếc máy ghi âm mới mua. Một điệu nhạc xa lạ, mơ màng nổi dậy. Nàng đê mê nhìn Nghĩa:

— Anh được nghỉ mấy ngày ?

— Năm ngày.

— Sao ít thế ?

— Thề là quá nhiều trong lúc có chiến tranh Nhưng anh hy vọng có thể ở lại thêm một vài ngày nếu không có máy bay đi.

— Máy bay khan hiếm lắm sao ?

— Không khan hiếm nhưng còn bận hành quân và tiếp tế.

— Điều ước nguyện của em là sẽ không có máy bay cho anh đi. Anh vẫn cứ được ở lại đây, càng nhiều ngày càng tốt.

— Thật là ích kỷ. Anh hiểu em muốn nói gì.

Nhiều lúc anh tự nhận đã tệ bạc đối với em.

—Vì sao? Huyền sững sốt hỏi lại Nghĩa.

—Tại vì anh đã không làm cho em được hài lòng

—Cuộc sống còn dài lo gì?

-Đành rằng như thế. Nhưng anh vẫn băn khoăn.

Nghĩa quàng tay ra sau lưng Huyền và đặt trên môi nàng một cái hôn. Chàng phân vân một lát rồi đứng dậy nói một mình

—Anh phải về bây giờ.

Nghĩa nghĩ đến người chị đang mong chàng ở nhà. Chị em ít nói chuyện với nhau, lúc phải xa cách lại càng thêm bồi rồi, mặc dầu người chị phải lo gánh nặng gia đình với một đàn con. Nghĩa chợt hiểu người chị vẫn dành cho chàng một cảm tình đặc biệt. Tình chị em ruột thịt không thể nào phân tán theo những biến đổi của cuộc sống.

Thầy Huyền không nói năng, Nghĩa mở cửa đi ra. Tiếng gió lao xao chạy trên mặt đường, lẫn vào các ngõ trồng. Bóng đêm súa mờ lờ đi. Nghĩa hai tay nhét vào túi quần, đầu óc trống rỗng không còn một hình ảnh, một sự suy nghĩ nào cả. Vào giờ này thành phố đã ngưng các hoạt động. Giờ thiết quân luật sắp đến vào nửa đêm. Nghĩa phải khó nhọc mới đón nổi một chiếc taxi. Chàng có cảm

GIÓ NỒI CÁT BAY

tường mình làm chủ trong những khoảng tối xê dịch. Thịnh thoảng chàng nghe rõ tiếng gót giầy của một vài vũ nữ nện trên hè phồ sau khi rời khỏi vũ trường.

Lúc về đến nhà, Nghĩa trông thấy người chị vẫn còn đèn đèn và đang mài miết đọc thư của người chồng đi làm ở tỉnh xa mới gửi về. Nghĩa đèn gần người chị hỏi :

— Thư của anh nói gì hả chị ?

— Anh ấy phàn nàn nhớ các con và ít nhận được tin tức của cậu Nghĩa.

— Em là người rất lười viết thư. Anh ấy trách em là đáng lắm. Chị có viết thư cho anh thì cứ nói như thề để cho anh hả dạ.

Mây đứa con của người chị đã ngủ say. Nghĩa cúi mặt xuống. nguyện cầu cho hạnh phúc của người chị được vẹn toàn. Nét mặt của người chị dưới ánh đèn điện yếu ớt hiện lên một vẻ khắc khổ, nhẩn nhục và hy vọng xa xam.

Nàng ngừng đọc thư nhìn Nghĩa. Đôi mắt Nghĩa lộ ra vẻ nặng nề. Người chị ân cần nói

— Chị chỉ còn có mỗi mình em. Chị mong em sớm nghĩ đến chuyện lập gia đình. Và lại em cũng đã trưởng thành rồi. Tình thế này không nên chờ đợi những gì sẽ xảy ra mà phải quyết định trước. Chị nói với em điều này là muốn cho em khỏi bị bơ

vợ túi cực đầy thôi

Nghĩa nhớ lại đây là lần thứ mấy người chị nhắc nhở chàng về vấn đề này bằng một giọng nói nghiêm trang, khản khoản, giống hệt giọng nói của người mẹ lúc còn sống. Chàng không kịp suy nghĩ, trả lời luôn :

— Em biết chị đã lo lắng cho em thật tình. Nhưng em tin chắc sẽ lấy vợ muộn vì tính em còn lông bông lắm .

Người chị hơi thất vọng. Nàng giải thích thêm :

— Cái đó tùy em. Chị không bắt buộc.

Câu chuyện đến đây chấm dứt. Người chị không nói thêm câu nào. Đêm càng khuya. Nghĩa lên gác đi ngủ. Sáng hôm sau chàng dậy muộn. Thục đến tận nhà đánh thức chàng dậy và rủ chàng đi ăn sáng. Nghĩa ngạc nhiên hỏi Thục :

— Hôm nay anh không phải đi dậy học à ?

— Không. Lát nữa tôi có một cuộc họp với học sinh ở lớp.

— Họp gì ? Nghĩa tò mò ngấm cặp mắt lạnh lùng của Thục, chờ đợi câu trả lời.

— Buổi họp sinh hoạt về chính trị.

Nghĩa thoáng hiểu. Từ vài tháng nay cuộc sống ở thủ đô bắt đầu sôi sục không khí quật khởi. Cuộc tranh đấu đã ngả màu sắc tôn giáo. Một số nhà tu

GIÓ NỔI CÁT BAY

hành bị công an bắt giữ, tra tấn và giam trong nhà tù vì đã phản đối chính sách đàn áp của nhà cầm quyền. Dân chúng không muốn bị chính quyền độc tài coi như con lừa. Dân chúng thêm khát tự do, muốn vùng dậy để đuổi bắt lấy nó. Trên những khuôn mặt nhọc nhằn của dân chúng hàng ngày, người ta vẫn thấy thoáng hiện một hy vọng chứa chan.

Thục kéo Nghĩa vào một tiệm ăn sáng. Chàng gọi cà phê, bánh mì và trứng. Hai má chàng hóp lại, xanh xao như bị thiếu ngủ. Nghĩa nhìn Thục bảo:

—Trông anh sút hẳn đi.

—Dạo này tôi hay thức khuya đọc sách. Trong lúc đọc tôi thấy có thì giờ để suy nghĩ. Tôi có cảm tưởng nếu mình không thoát ra khỏi cái tình trạng mục nát bằng một sự thức tỉnh thì mình cũng sẽ bị vùi dập như rác rưởi bên đường.

Nghĩa gật đầu đồng ý. Từ lâu nay chàng ít có thì giờ đọc sách. Câu nói của Thục mà chàng mới nghe được lần đầu như có một ý nghĩa mới lạ thúc đẩy trí óc chàng suy nghĩ.

Một lát sau, Thục đứng dậy trả tiền. Hai người bước ra ngoài đợi xe. Buổi sáng rất đẹp. Ánh nắng tràn đầy trên vỉa hè, soi sáng cả những lần gạch vuông vắn. Nghĩa hít mạnh không khí vào phổi. Tâm

**hồn chàng nhẹ nhõm, thanh thoi, giống như sự nhẹ
nhõm của những chiếc lá trên cao đang rung chuyển
trong không khí.**

VIII

Thực đứng trong đám học sinh bãi khoá. Cổng trường đóng kín. Công an đèn búa vây bên ngoài. Nhiệt độ dần dần lên cao. Hàng trăm mái đầu xanh ngói chật sần trường, dưới ánh nắng chói chan. Vùng trời xanh biếc không gợn hơi gió. Từng phút trôi qua trong bầu không khí náo động của học sinh. Họ đòi nhà cầm quyền phải thả những vị tu hành, những học sinh và sinh viên đã bị bắt giữ. Ngay trước sân một tấm biểu ngữ bằng vải trắng có ghi hàng chữ đỏ: «Tự do hay là chết» được căng lên ở khoảng giữa hai thân cây lớn, biểu tỏ một sự thách thức ngay thẳng.

Mặc dầu chưa ăn uống gì buổi sáng, Thực vẫn không thấy đói. Chàng nói chuyện với một học sinh trong lớp

—Một ngày đáng ghi nhớ.

—Liệu họ có phản ứng gì không?

—Họ chẳng làm gì được đâu. Tuổi trẻ của các

anh như ngọn thủy triều, gió nào cản cho nổi. Tôi thầy các anh có đủ sức đề làm những chuyện thay đổi lớn lao trong xã hội.

Người học sinh tin tưởng gật đầu. Về mặt tươi trẻ của hẳn tự nhiên sa sầm, hẳn học, khi thầy cảnh hỗn loạn bắt đầu diễn ra ở ngoài cổng. Công an lông lộn phá cửa ùa vào, đuổi học sinh chạy tán loạn và bắt một số người trong đó có cả Thục. Tiếng chửi bới, la ó om sòm vang lên. Tầm biều ngữ bị công an giật xuống, cuộn lại rồi ném gọn lên xe chở đi.

Thục vẩy tay trước đám học sinh còn đứng ở ngoài cổng. Cái vẩy tay lặng lẽ đã nói lên rất nhiều. Chiếc xe màu xám lao đi, bỏ lại đằng sau hình ảnh sân trường trống rỗng. Thục nhìn theo những người đi ngoài phố. Ánh nắng chảy tràn trên những nóc nhà cao, thấp, trên mặt đường le lói, thờ ơ, như chẳng liên hệ gì đến chàng.

Tin Thục bị bắt làm cho Nguyệt hoảng hốt. Nàng hoàn toàn không ngờ. Huyền vẫn chưa biết gì cả. Mãi đến lúc Nguyệt đến sở gặp Huyền, nàng mới hiểu biên cớ vừa xảy ra.

Giữa lúc Huyền đang hoang mang, Nguyệt nói

—Chúng mình đi thăm Thục.

—Nguyệt biết chỗ chứ?

GIÓ NỔI CÁT BAY

— Biết. Ở công an.

Huyền băng quơ nghĩ đến cảnh tra tấn trong trại giam mà Thục sẽ phải chịu đựng. Nàng xin phép nghỉ rồi cùng đi với Nguyệt. Hai người đi qua chợ Saigon, mua một ít trái cây bỏ vào xe trước khi đến đường Võ Tánh. Tới nơi, người ta từ chối không cho Nguyệt và Huyền gặp Thục. Hai người cũng không được biết đến bao giờ mới có thể tiếp xúc với Thục. Câu trả lời vắn tắt, lạnh lùng của nhân viên hữu trách làm cho Huyền và Nguyệt thất vọng nào nề. Nguyệt buồn bực nói :

— Chúng mình về. Đợi vài hôm nữa xem sao.

Nguyệt thần thờ mở máy xe. Mặt đất đang ở đúng 12 giờ trưa ; sức nóng lên đến tột đỉnh. Lúc Huyền tới nhà thì vợ chồng bà Ngọc cũng vừa tới.

Bà Ngọc nhìn Huyền, luồng cuống hỏi:

— Thục bị giam ở đâu ?

— Ở Công an. Chúng con vừa đến đó mà không được gặp anh Thục.

— Bây giờ mình chưa thể gặp được vì họ còn điều tra. Mong sao nó có đủ sức khỏe để chịu đựng gian khổ. Mẹ chỉ sợ bệnh cũ của nó tái phát thì nguy lắm. Nó đã yếu sẵn từ lâu, có lẽ còn yếu hơn cả con gái.

GIÓ NỒI CÁT BAY

Nguyệt biên đổi sắc diện trên bộ mặt. Từng giọt mồ hôi vã trên trán nàng. Lúc ấy nàng ngồi yên như một pho tượng gần chiếc cửa sổ hé mở một cánh. Bà Ngọc nghĩ ngợi riêng tư. Người chồng ngồi bên cạnh bà, bình tĩnh như không có chuyện gì cả.

Nguyệt từ già mọi người ra về. Huyền cảm thấy đói, định mời hai vợ chồng bà Ngọc cùng đi ăn thì ba xua tay nói

- Mẹ ăn rồi.

Huyền xoay nắm cửa bước ra ngoài. Bà Ngọc ở lại buổi trưa. Lúc Huyền về thì bà ta đang ngủ. Còn ông chồng bỏ đi lo công việc. Huyền vặn quạt máy chạy nhanh, đặt mình xuống nằm một mạch đến ba bốn giờ chiều mới tỉnh dậy. Nàng thấy bà Ngọc có vẻ mệt nhọc bơ phờ. Nàng đoán ở bà đã có một cái gì mới lạ :

— Chắc mẹ có tin mừng.

— Ừ phải. Hồi này mẹ thấy mệt mỏi, kém ăn.

— Thề mẹ đã đi thăm bác sĩ chưa ?

— Chưa !

— Mẹ nên đi và giữ gìn cẩn thận từ lúc đầu.

Bà Ngọc đứng dậy tự rót nước uống rồi nhìn ra ngoài trời ánh nắng bắt đầu tàn ủa. Huyền nghĩ đến một đứa trẻ đang hình thành ở bà Ngọc. Cuộc

GIÓ NỔI CÁT BAY

đời người đàn bà chỉ để sửa soạn những sự sống trên mặt đất như những chiếc lá nổi tiếp nhau mọc.

Lúc bà Ngọc quay vào thì ông chồng về tới nơi. Ông ta đưa bà Ngọc ra xe. Một tay hé mở cánh cửa, bà Ngọc ngó đầu ra dặn Huyền :

— Nếu có tin tức gì về Thục thì báo cho mẹ biết ngay nhé.

Huyền khẽ gật đầu. Cánh cửa được đóng kín và chiếc xe từ từ chạy. Huyền nhìn lên căn gác.

Chiếc bao lơn và khuôn cửa bỏ ngỏ có một ý nghĩa lạnh nhạt. Nàng và Nghĩa vẫn thường đứng ở đó những buổi chiều tối. Lúc này không còn cái hình ảnh ấy nữa. Nghĩa đã trở ra đơn vị. Chắc chàng chẳng còn nhớ đến những kỷ niệm vụn vặt này nữa đâu.

Buổi tối. Huyền sắp sửa đi ngủ. Nàng chợt nghe thấy tiếng đập cửa rộn rập. Nàng rụt dè mở hé cánh cửa. Bên ngoài công an đứng lơ nhò lẫn trong bóng đêm. Huyền kinh ngạc hỏi lớn :

— Có chuyện gì thế các ông ?

— Chúng tôi vào khám nhà. Một công an đồng dục trả lời Huyền Hần hỏi tiếp :

— Cô là em ông Thục ?

— Thưa phải.

Toán công an lục soát tỉ mỉ các đồ dùng, thư

GIÓ NỔI CÁT BAY

từ, sách vở của Thục. Họ hỏi Huyền một vài câu trước khi bỏ đi. Huyền thở mạnh một cái, đóng chặt cửa lại rồi lên giường nằm.

Vài hôm sau, Nguyệt đèn rủ Huyền đi thăm Thục. Hai người tới trước một nhà giam tối tăm, chật chội, biệt lập, không còn liên lạc với thế giới văn minh bên ngoài. Mùi hôi hám từ bên trong nhà giam xông ra, từ những cống rãnh ở xung quanh dâng lên, làm cho Huyền và Nguyệt nôn mửa khó chịu.

Thục đã đứng sẵn đằng sau tầm cửa sổ lưới, hai mắt trũng sâu, má hóp, râu tóc bờ phờ. Nguyệt đi thẳng vào phòng giam, nắm chặt lấy tay Thục một lúc. Nàng nói :

— Trông anh gầy quá. Có bị đánh đập nhiều không ?

— Tránh làm sao khỏi. Nhưng không hề gì, anh vẫn đủ sức chịu đựng như thường.

— Ăn uống thế nào ? Huyền ái ngại ngẫm Thục, hỏi chen vào. Thục lặng lẽ đáp :

— Rất tồi. Đèn chó ăn cũng không nổi. Nhưng vẫn phải ăn.

Người cai tù đứng ngoài cửa, trừng mắt nhìn Thục rồi quay đi. Huyền đưa cho Thục một mớ

GIÓ NỒI CÁT BAY

quần áo để thay, vài thứ thực phẩm tươi. Nàng mạnh dạn hỏi:

— Anh có cần gì không ?

— Không.

Huyền đứng lùi ra sau để cho Nguyệt đèn gần Thục. Hai người nói với nhau vài câu, nhìn vào mắt nhau rồi đứng im. Người cai tù vạm vỡ, mặt mũi thô kệch lại gần báo cho mọi người biết đã quá giờ thăm viếng. Huyền và Nguyệt bước ra ngoài. Cánh cửa phòng giam được đóng lại. Tiếng khóa cửa nghe khô cứng, nhói tai. Thục hai tay vịn vào lưới sắt, dăm dăm nhìn theo cô nhân tình và cô em gái đi dưới ánh nắng nóng ran. Cho tới lúc mất hẳn hình bóng của hai người, chàng mới quay lại với nhà tù ô uế.

Chuỗi ngày u uất nặng nề trôi. Thục thầy thêm khát cái không khí tự do bên ngoài. Thân xác chàng bị làm vật thí nghiệm cho một sự tra tấn đáng ghê tởm. Có lúc hai tay và hai chân chàng bị treo lên những móc sắt hàng giờ như thân hình Chúa bị đóng đinh trên cây chữ thập, và những nhát roi nghiền vào da thịt chàng ứa máu, nát như. Chàng đã không nói, không kêu được gì. Cái chết đến sừng sững trước mắt chàng, mở sẵn cho chàng một lối đi. Một cái chết trần truồng, đơn độc đang đợi chằm

dứt sự đau khổ bên ngoài của chàng. Không ai chiêm đoạt nỗi tâm hồn chàng. Và chàng bằng lòng một cái chết như thế.

Nhưng Thục vẫn phải sống. Những ngày kế tiếp, thỉnh thoảng Nguyệt vẫn vào thăm chàng. Nàng mang cho chàng một ít sách báo để đọc giết thì giờ. Trong hoàn cảnh này Nguyệt vẫn không muốn xa cách Thục, mặc dầu tính tình của nàng ưa những sự đổi mới. Một lần gặp Thục, Nguyệt hỏi :

— Bao giờ thì họ đưa anh ra tòa.

— Có lẽ họ sẽ không đưa anh ra tòa đâu. Họ sẽ lưu đầy anh đi những nơi khác. Mà anh cũng không muốn để họ đưa anh ra tòa. Anh không tin tưởng vào pháp lý của họ.

— Nếu họ đưa anh đi chỗ khác thì làm sao em biết chỗ nào tới thăm.

— Em cứ hỏi người cai tù. Trông mặt hắn không ai muốn đến gần nhưng hắn có cảm tình với nhiều người. Hắn có thể biết anh đi đâu.

Thời gian sau, Thục bị di chuyển đến một trại giam khác. Một căn nhà hoang vu có lính gác ở ngoài thành phố. Tình thế càng ngày càng đen tối. Giây thép gai và hàng rào cản vây kín căn nhà giam. Lúc

GIÓ NỒI CÁT BAY

đầu không ai được tới thăm những người bị giam ở đây. Hai ba người nằm chung một phòng ngay trên nền đất lạnh như những con vật bị hành hạ và chìm sâu xuống chỗ đen. Tuy thế Thục nhận thấy không khí ở đây dễ thở hơn ở công an. Chàng có thể trò chuyện với những người bạn tù, đánh cờ tướng với họ để quên đi phần nào nỗi buồn ngày tháng. Lốp sóng tư tưởng của chàng vươn dậy trong đầu óc. Chàng thấy một sự lừa gạt đang làm cho con người khôn đồn. Không phải chỉ có cơm áo, tiền bạc đủ làm cho con người mãn nguyện. Con người cần đến tinh thần và cũng vì tinh thần họ thấy luôn luôn bắt mãi. Sự sống bắt đầu ở đó, không bao giờ ngưng, vì ngưng là chết.

Thục coi những ngày ở tù như những ngày thử thách. Thân thể chàng không còn bị đánh đập như trước vì công an cũng chẳng khai thác được gì thêm ở chàng. Họ coi chàng như một loại trí thức bắt mãi cần phải cô lập.

Một buổi sáng chủ nhật, Nguyệt được vào gặp Thục. Nàng ngạc nhiên thấy Thục mặt trắng hăn ra. Hai người ngồi ngay trên thêm nhà giam nói chuyện dưới tàn cây trứng cá. Nguyệt nói đùa:

— Họ giam anh làm chi cho tồn cơm. Thà thả anh ra còn hơn.

Giọng nói của Thục hơi chua chát :

— Họ coi anh như thú dữ. Những thú dữ mới cần phải nhốt kín lại, sợ nó sống ra cắn chết người.

Nguyệt thoáng cười. Nàng cắn chặt môi suy nghĩ một lúc. Hai tròng mắt nàng không cử động.

Thục tò mò hỏi :

— Em có điều gì muốn nói chẳng ?

— Một chuyện buồn anh ạ

— Chuyện gì ?

— Chuyện này liên hệ đến chúng mình. Không nói không được .

— Thì em cứ nói đi.

— Gia đình em không bằng lòng cho em được gần anh.

— Thật à ! Thật hả Nguyệt ?

Nguyệt gục mặt vào vai Thục. Nước mắt nàng tức tưởi thấm lên da thịt chàng qua lần vải mỏng. Chàng thấy toàn thân giá buốt, rã rời trước ảo ảnh đồ vỡ tan tành. Thục nâng nhẹ khuôn mặt của Nguyệt lên, Mũi nàng cao. Mắt nàng còn ướt sũng. Đôi môi nàng run rẩy. Chàng ôm nàng hôn, ngay trước cái nhìn sòng sạo của người lính gác ở ngoài cửa. Cuối cùng chàng khẽ nói bên tai Nguyệt :

— Em đừng thất vọng Hãy cứ nhìn vào anh.

IX

Sương mù vẫn đục trong thành phố.

Nguyệt dậy sớm hơn mọi ngày Nàng đi pha lầy một tách cà phê đen, ngồi uống một mình trên ghê vại. Đêm qua nàng đã thức trắng. Những ý nghĩ huyền hoặc, mù tối soáy sâu vào tiềm thức nàng. Chưa ai hiểu được Nguyệt bằng Nguyệt. Ba má nàng hoàn toàn xa cách. Tư tưởng của nàng không phải là tư tưởng của họ. Mấy người em nàng tuy vẫn thương mến nàng đây, nhưng đâu có hiểu nổi tâm trạng nàng. Chúng nó vẫn đứng ngoài cái thế giới của nàng. Sự đau đớn ở nàng có một tâm hồn riêng biệt.

Mấy hôm trước, Nguyệt đã sửa soạn va ly. Nàng thấy cần phải đi xa một thời gian, mặc dầu chưa biết là đi đâu. Từ lần chót gặp Thục trong nhà giam Nguyệt vẫn chưa muốn nói ý định đi xa cho chàng biết. Và nàng cũng chẳng muốn gặp mặt chàng nữa. Sự gặp gỡ trong lúc này chỉ chồng chất thêm đau khổ cho mỗi người.

— Thê là đủ. Mình còn ao ước gì hơn ngoài cái chết !

Nguyệt nhớ lại một buổi sáng chủ nhật nàng đã đến nhà thờ tìm gặp Cha. Lúc ấy Cha vừa làm lễ xong. Thầy Nguyệt có vẻ mặt lạnh lùng, Cha ngạc nhiên hỏi

— Con có việc gì cần đến Cha ?

Trong nhà thờ lúc ấy trống rỗng, chỉ có Nguyệt và Cha đứng đối diện với nhau. Nguyệt yếu đuối nhìn vào hai con mắt hiền hậu của Cha, thú thực

— Thừa Cha làm sao con tránh nổi cái chết !

Cha muốn tìm hiểu ý tưởng kỳ dị của người con gái vừa đột ngột trình bày. Cha ân cần hỏi nàng :

— Tại sao con lại nghĩ đến điều đó giữa lúc đời sống của con đang êm ả. Chuyện gì đã làm cho con thất vọng ?

Nguyệt ngập ngừng nhìn vào hình ảnh của Chúa ở trên cao, nói nhỏ với Cha

— Vì con thấy gần với cái chết nhiều hơn và bị cô lập giữa cuộc sống. Con không còn tin tưởng vào ai.

Cha trầm ngâm nghĩ ngợi, dịu dàng bảo Nguyệt như thế này :

— Chúa chỉ dành cho con một đời sống. Con

GIÓ NỔI CÁT BAY

hãy giữ lấy đời sống và đừng quên Chúa ở bên cạnh. Cha sẽ giúp con bằng mọi cách có thể để xa lánh những tư tưởng đen tối đang ám ảnh con.

Cha vừa nói dứt câu, Nguyệt ngoan ngoãn cúi đầu cảm ơn Cha rồi bước ra khỏi nhà thờ. Tâm hồn nàng vẫn nặng trĩu u buồn, hoài nghi và chán nản tất cả.

Nguyệt đã nghĩ đến một cái chết âm thầm. Nàng biết trước được cái chết đang đến. Từng phút. Từng giây. Mày hôm nay nàng không nói chuyện với ai một câu. Nàng muốn xa lánh tất cả mọi người. Không ai nghĩ rằng bên trong cái không khí im lặng bao trùm lên cuộc sống gia đình, Nguyệt lại có một ý nghĩ táo bạo đến nỗi khủng khiếp, một ý nghĩ mà nàng không thể có giữa tuổi thanh xuân náo nhiệt và chứa nhiều khát vọng.

Tiếng cồng sắt ra vào kêu rín rít. Chiếc xe hơi lăn bánh chở mấy đứa em đi học. Ba của Nguyệt vẫn còn ngủ. Đêm qua ông ta đi chơi về khuya. Mẹ nàng ngồi ăn sáng ở dưới nhà. Nguyệt nhẹ nhàng bước xuống cầu thang, quay vào phòng rửa mặt. Mẹ nàng bất chợt hỏi:

— Con chưa đi làm à ?

— Sáng nay con được nghỉ. Nguyệt thản nhiên

trả lời, nét mặt nàng bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra giữa lúc này. Nàng nhận thấy nàng đã tự lừa dối. Nhưng cứ phải làm như thế thì ý định của nàng mới thành tựu và cái chết mới đến trọn vẹn.

Một lúc sau người tài xế lái xe trở về. Nguyệt cũng vừa trang điểm xong. Nàng mặc chiếc áo mới chiếc áo dự định để đi chơi với Thục khi nào chàng được về. Nàng sửa soạn trang trọng như sắp bước vào một cuộc hẹn hò. Nàng đẹp hẳn lên. Vẻ đẹp của nàng phảng phất buồn. Lúc ấy là 8 giờ rưỡi sáng. Nguyệt bước lên xe. Sương mù bắt đầu tan.

Ánh nắng le lói trên mặt đường Xe cộ đông ngẹt. Nguyệt đột nhiên có ý định ghé thăm Huyền Nàng dừng xe bên lề đường, ngay trước cửa sò. Huyền trông thấy Nguyệt bước vào, tưởng có chuyện cần, vội dời bàn giấy ra gặp nàng ngay

— Đi đâu sớm thế hà Nguyệt ?

— Đến thăm Huyền rồi lên xa lộ chơi.

— Sung sướng nhỉ. Trong lúc mình làm việc không kịp mở mắt lại có người lái xe đi chơi trên xa lộ. Huyền mĩa mai cười, nhìn thẳng vào mặt Nguyệt:

— Chắc gì đã sung sướng hả Huyền. Thôi mình đi nhé.

Vừa nói xong, Nguyệt bước ra xe rồi máy đi. Huyền quay vào bàn giấy ngồi đánh máy các giấy tờ, không còn thì giờ suy nghĩ về Nguyệt nữa.

GIÓ NỒI CÁT BAY

Mười phút sau, chiếc xe của Nguyệt xuất hiện trên xa lộ. Ánh nắng chạy dài mệnh mông hai bên đường, lan ra những cánh đồng phẳng lịm. Nguyệt nhớ đến lần đầu tiên nàng đã đi với Thục, Huyền và Nghĩa ra bãi biển vũng Tàu. Cả bọn đều vui thích vì là những người bạn trẻ mới quen biết nhau và ngồi gần nhau. Bây giờ thì mọi chuyện đã hoàn toàn đổi thay. Mỗi đứa ở một nơi. Đứa dẫn thân vào khói lửa chiến tranh. Đứa nằm trong nhà tù. Đứa vẫn ngồi ở bàn đánh máy, ôm mớ công việc nhằm chán cho qua ngày. Còn nàng đang đi tìm cái chết.

Nguyệt rung mình. Men rượu mạnh mà nàng đã pha lẫn vào tách cà phê uông lúc sáng bắt đầu làm cho nàng choáng váng. Các dây thần kinh của nàng căng thẳng. Chiếc xe tăng tốc độ. Gió ập vào chỗ nàng ngồi lái như bão táp. 140-160-180. Tốc độ vun vút tăng lên. Cứ thế tăng lên mãi. Có tiếng thét kinh hãi ở giữa đường giồng hết tiếng ma quái. Nguyệt không còn biết gì nữa. Nàng như bay bổng một lúc. Cả chiếc xe cũng bay. Không gian, thời gian, cuộc sống chỉ còn là một tia chớp đang lao vào hư vô. Một tiếng nổ phát ra khủng khiếp. Chiếc xe bẹp dúm trước những ống công xi măng khổng lồ đè dài bên đường. Lửa và khói bốc cháy. Thân xác Nguyệt đã vỡ nát tan tành. Nàng không

để lại một chữ viết, một lời dặn dò cho bất cứ ai. Tất cả ở Nguyệt không còn gì. Nàng đã vượt thoát khỏi cuộc sông nhầy nhụa bằng cái chết tự vẫn hoàn toàn theo ý muốn. Một cuộc vượt thoát rất nhanh chóng và nhẹ nhàng. Giữa hơi khét của sắt, cao su, mùi nước hoa còn phảng phất thơm trên mảnh vải áo nàng. Cảnh binh đến làm biên bản. Người ta tìm thấy địa chỉ của nàng và báo tin cho gia đình nàng biết. Xác nàng được đưa đến một bệnh viện. Không ai hiểu rõ lý do cái chết của nàng. Mật trí. Thật tình. Buồn chán gia đình. Say rượu. Những ý nghĩ đó chỉ là giả thuyết trong đầu óc những người quen biết nàng.

Huyền vội vã vào trong nhà giam báo tin cho Thục biết:

— Nguyệt đã chết rồi! Chết sáng nay.

— Chết thật à. Chết như thế nào? Thục trợn mắt nhìn Huyền, da mặt tái xám như máu chì.

— Chị ấy lái xe như bay lao vào các ông công bên đường.

— Thề là hết. Nó chết một cách khôn khéo. Lỗi không phải tại nó. Tại anh. Chính anh đã gây ra tội ác giết người.

Thục rã rời suy nghĩ. Chàng nhớ lại hình ảnh cuối cùng lúc Nguyệt đến thăm chàng. Nước mắt

GIÓ NỒI CÁT BAY

nàng đã thâm ướt bên vai chàng. Sự thất vọng của nàng lúc ấy quá rõ rệt và nặng nề. Chàng không thể tưởng tượng cái chết đã đột ngột đến với nàng. Sự thật Nguyệt đã hết muôn sông. Một sự thật nào nề, chua xót, u uất làm cho chàng bàng hoàng như vừa ra khỏi cơn ác mộng.

— Bao giờ thì đưa đám Nguyệt ?

Thục cất tiếng hỏi Huyền. Nàng trả lời ngay

— Ngày kia.

— Mua cho anh một vòng hoa trắng để trên mộ Nguyệt.

— Anh không thể xin phép về đưa đám Nguyệt được à.

— Đời nào họ cho anh về. Thôi hãy dành cho anh một sự im lặng tuyệt đối. Anh vẫn nghĩ đến tất cả mọi người trong những phút cô đơn như thế này.

Huyền lặng lẽ từ giã Thục ra về. Thục đã bị xúc động mạnh vì cái chết của Nguyệt Xung quanh Thục, mọi vật như muôn sụp đổ. Một sự cô đơn hoang vắng đang bao vây lấy chàng. Những ám ảnh tội lỗi đã làm cho chàng cảm thấy đau buốt trong thâm tâm hơn cả những sự hành hạ trên thể xác chàng.

Đám tang của Nguyệt được cử hành sáng hôm

GIÓ NỔI CÁT BAY

ngày nhảm chán, mất tin tưởng ở cuộc sống hiện hữu.

Chiếc quan tài đã nằm yên dưới lòng huyết. Những bàn tay lạng lẽ lẫn từng hòn đất khô trên mặt quan tài. Huyền làm dầu từ già Nguyệt rồi lững thững đi trở ra con đường có thông mọc hai bên. Mặt trời đã thẳng đứng trong nghĩa địa đầy mồ mã.

Buổi chiều sau giờ tan sở, Huyền ghé qua nhà bưu điện gửi cho Nghĩa một điện tín văn tắt ba chữ « Nguyệt đã chết ». Nàng về nhà thay quần áo ra tiệm ăn cơm rồi đi thẳng đến rạp chiếu bóng ngồi. Nàng không muốn nhìn thấy sự trống rỗng đang bao vây lấy nàng. Cuốn phim chiếu trên màn, ảnh vui nhộn quá. Nàng đã không nghĩ gì đến Nguyệt, đến những cái tên quen thuộc khác. Áo tường đã làm cho nàng lãng quên thực tại. Lúc ra khỏi rạp, nàng thấy không khí ban đêm mát lạnh. Một cảm giác mệt mỏi bản thân xâm nhập cơ thể, nàng bỗng thấy thêm một giấc ngủ rất tầm thường.

Những ngày tiếp theo có nhiều biến chuyển lạ lùng. Mọi người cảm thấy cuộc sống thêm nặng nề khó thở. Nhà cầm quyền tỏ thái độ hung hãn đối với dân chúng, nhưng ảnh hưởng của họ đã yếu hẳn đi. Cuộc chống đối chính quyền vẫn mãnh liệt

như một cơn gió lốc đang cuộn cuộn bốc lên. Rồi tiếng súng bắt đầu nổ vào một buổi trưa nóng bức. Dân chúng hồi hộp đi xem cuộc khai hỏa của quân đội vào thành trì của một nhóm người mục nát. Ngày hôm sau tiếng súng ngừng nổ. Cuộc cách mạng ít đổ máu nhất đã đạt mục đích. Những kẻ độc tài chịu gục ngã ê chề. Dân chúng lấy lại niềm tin đã bị mất trong những năm tháng kéo dài. Cơn ác mộng đã đi qua. Họ thờ phào muốn trút hết những uất ức theo dĩ vãng mù tối. Nhưng họ lại bắt đầu có những lo lắng và băn khoăn mới.

■ Cuộc sống của những người ở thành thị và thôn xóm vẫn chưa ổn định. Họ như những kẻ du mục vừa nhìn thấy con suối mát xuất hiện trong tầm mắt, nhưng chưa sũa đuổi được những ác thú ngăn cản lối đi để uống nước suối. Ở trong mỗi con người, sự ô nhục và đau đớn đã làm cho họ vươn cao mặt lên và can đảm nhận lấy cuộc sống đầy mâu thuẫn. Những tiếng hát, những lời thơ còn chan chứa rung cảm là nhờ có sự than thở đau đớn và hy sinh bất tận của con người.

Thục được trả tự do sau lúc tiếng súng trong thủ đô ngừng tắt. Khi chàng xuất hiện ở giữa nhà, Huyền mừng quýnh lên, đứng sững ngay trước mặt chàng, đôi môi run lập cập nói :

— Anh Thục đây rồi. Thế là anh vẫn còn sống

GIÓ NỔI CÁT BAY

Em cứ lo cho sồ phận của anh giữa lúc có biến cố xảy ra

— Lúc ấy anh đã reo mừng trong nhà giam. Lính gác bỏ trốn đi. Bọn cai tù lúng túng không dám mở cửa. Đến lúc tình hình đã ngã ngũ thì chẳng ai nói chúng cũng tự động mở cửa để bọn anh thông thả đi về. Thật là khôi hài.

Thục vẫn mặc nguyên bộ quân áo hôi hám nhàu nát ngồi nói chuyện với Huyền. Râu tóc chàng tối đen. Chàng thoáng nghĩ đến Nguyệt và thầy cái chết của nàng đem một ý nghĩa phản kháng. Nếu nàng còn sống đến giờ phút này có lẽ nàng đã xa lánh được cái chết tức tưởi như thế.

— Anh Thục đã biết tin mừng của mẹ chưa? Thục sừng sốt nghe câu hỏi của Huyền. Chàng ngấm Huyền hỏi lại:

— Tin gì? Anh đâu có biết?

— Mẹ vừa mới sinh đứa con gái.

— A há. Anh sẽ mừng cho mẹ một chai rượu bổ. Mẹ là người phi thường.

Thục bước vào phòng riêng. Chàng mở rộng hai cánh cửa sổ cho ánh nắng quét vào bên trong. Lúc vào phòng tắm, chàng vừa mở nước xối xả, vừa cất tiếng hỏi Huyền

— Thê đứa bé giống ai ?

— Giống bố nó nhiều hơn.

— Phi thường. Gần về già mà mẹ còn đề !

X

Tin Nguyệt tự tử làm cho Nghĩa bắt mãi lầy và sót thương cuộc sống của nàng bị đổ vỡ. Chàng thấy những sự thay đổi hoàn cảnh chính trị sau cuộc vươn dậy của cả một lớp người như nằm trong một định luật tự nhiên, không thể ngừng lại giữa giòng hay đi ngược chiều.

Buổi sáng Nghĩa dẫn một đoàn xe về Biên Hòa đón các tân binh lên bổ sung cho tiểu đoàn. Cuộc di chuyển trên con đường dài ba bốn chục cây sô bằng giữa rừng rất hồi hộp, căng thẳng. Cây cối hai bên đường đầy bí ẩn. Cho đến khi đoàn xe chạy đến cuối đoạn đường nguy hiểm vẫn không có chuyện gì xảy ra. Thành phố Biên Hòa bên bờ sông Đồng Nai mát rượi xuất hiện trong tầm mắt Nghĩa. Chàng ở lại đây một ngày chờ đoàn xe từ Sài Gòn lên. Chàng không muốn về gặp Huyền vì thời

GIÓ NỔI CÁT BAY

gian giới hạn. Anh bạn quân y sĩ đi theo Nghĩa tò ý thích cái thành phố nhỏ bé này. Hắn tìm được một nơi trọ bên bờ sông, vui vẻ nói với Nghĩa :

— Ở đây nhiều gió mát Nghĩa gật đầu đồng ý. Mỗi người ở riêng một phòng, trên lầu, có cửa sổ nhìn ra mặt sông và khung trời xanh ngắt. Sau giấc ngủ trưa mỗi người đi một nơi. Thành phố vừa thăm một cơn mưa rào. Hơi mưa còn lạnh trên mặt đường. Nghĩa bước vào một quán cà phê. Chàng ngồi ngay trước quầy hàng gọi một ly cà phê nóng. Hai người con gái đứng trong quầy ngẩn ngơ nhìn ra ngoài đường. Nghĩa nhận ra khuôn mặt của một người con gái quen, một cô học trò cũ. Lâu lắm chàng mới lại thấy người con gái này xuất hiện ở đây.

— Cô Hạnh còn nhớ tôi không ? Nghĩa nhìn thẳng vào mắt người con gái, tò mò hỏi. Mặt nàng đỏ ửng, mắt không chớp. Máu son thật lợt trên môi nàng.

— Dạ còn nhớ đâu đã quên. Sao bữa nay thấy có mặt ở đây ?

Tiếng thấy như nghẹn tức ở cuống họng người con gái.

— Bây giờ tôi hết dạy học rồi. Tôi nhập ngũ từ lâu.

Người con gái bước ra khỏi quầy hàng. Nghĩa mời nàng ngồi cạnh một cái bàn nhỏ. Chàng gọi thêm một ly nước cam cho Hạnh. Nàng nhìn lại Nghĩa, lẳng lơ cứ ời với chàng Nghĩa hỏi:

— Sao Hạnh lại lên đây làm ?

— Tại vì Hạnh thiếu tiền tiêu, cần sông cái đã.

Người con gái đã thốt ra sự thực. Giọng nói của nàng không có vẻ kiêu xa, tự ái. Nàng hãy còn trẻ. Đôi mắt nàng nghĩ ngợi nhiều. Nghĩa thoáng đọc trong cái nhìn ngây dại của nàng một nỗi buồn nhẹ nhẹ. Chàng hỏi chuyện về gia đình Hạnh. Cha mẹ nàng ở dưới quê, túng quẫn, mắc kẹt vì chiến tranh. Đứa em trai nàng đã được động viên, Nàng đành bỏ học đi làm, sông với nguồn vui hời hợt của những người không quen biết và buông mình quay theo những cơn gió lốc mịt mờ. Đồng tiền đã gây ra những thảm họa, làm chìm đắm những ước vọng cao xa của con người. Hạnh đưa ly nước cam lên miệng uống. Lưng nàng ngả vào thành ghế. Buổi chiều quán vắng khách. Cuộc vui sẽ bắt đầu từ chập tối, khi bóng hoàng hôn đã tắt hẳn và những ngọn đèn màu tỏa mù mờ trong các hộp đêm có âm nhạc, có rượu mạnh và gái đẹp quyền rũ.

— Hạnh đi chơi với anh đi.

— Hạnh còn phải làm việc. Tôi mời anh lại đây.

GIÓ NỔI CÁT BAY

- Ừ tôi anh lại. Không có gì trở ngại chứ.
- Không. Nhưng anh đi đâu bây giờ ?
- Đi tìm chỗ ăn.
- Thôi anh đi. Lát nữa sẽ gặp lại

Nghĩa đèn quầy hàng trà tiền rồi bước ra ngoài. Hạnh nhìn theo chàng. Đường phố đông nghẹt vào giờ tan sở. Ánh nắng hấp hồi trên mái nhà. Nghĩa đi bộ trên hè phố. Những viên gạch lâu ngày bị rạn vỡ dưới gót chân chàng khuấy lên từng tiếng động nhỏ. Nghĩa để ý tìm kiếm người bác sĩ quân y nhưng không thấy bóng dáng hấn xuất hiện ở đâu

Buổi tối Nghĩa trở lại quán cà phê. Không khí ở đây đã đổi khác.. Vùng ánh sáng đỏ ngầu bao trùm lên mọi vật bên trong. Da mặt Hạnh phủ một lớp phấn hồng tươi mịn như nhung. Đôi mắt nàng đen lánh, diễm lệ nhìn chàng. Hạnh ngồi sẵn ở một góc chờ chàng đến như chờ đợi tình nhân. Nàng ăn mặc kín đáo, lịch sự, chải chuốt làm Nghĩa hơi ngạc nhiên Chàng xét lại ý nghĩ của chàng đối với Hạnh. Chàng nói :

- Chúng mình đi ra ngoài.

Hạnh đứng dậy đi theo Nghĩa, bỏ lại cái không khí tù hãm vẫn đục ở đằng sau nàng.

Gió ngoài trời mát lạnh. Bóng đêm êm dịu loang trên những đường phố vắng chập chờn ánh

đèn. Nghĩa đi sát bên Hạnh, bước chân chậm chậm, tay chàng vòng sau lưng nàng. Một làn hơi ấm áp, một cảm giác quyền rũ xa lạ từ người con gái nhập vào tâm hồn Nghĩa. Giác quan chàng mở rộng im nghe mọi tiết điệu của một tâm hồn rất gần gũi và thân mật. Hoàn cảnh đã đưa đầy những tâm hồn đơn độc đến một giao điểm không hẹn trước để tạo cho nhau một niềm an ủi vượt ve. Hai người lặng lẽ đi tới bờ sông, ngồi trên một ghế đá. Mặt sông trải rộng dưới bóng đêm. Bên kia bờ ánh đèn heo hút ẩn hiện sau những hàng dừa đen ngịt. Sóng nước vỗ lép nhép vào bờ không biết mỏi. Mầu nước trắng soá trôi giạt cuối chân cầu mắt hút vào đám cây đen sừng sững.

Sự vật và con người cùng chìm đắm vào một thế giới yên lặng chứa đựng tình yêu nồng nàn. Nghĩa ôm chặt vai Hạnh không nói. Tâm trí chàng choáng ngập cái hương vị tươi mát của tình yêu. Người con gái ngả đầu vào vai Nghĩa, để yên cho chàng mơn man, hai mắt lơ lơ khép lại. Toàn thân nàng như tê tái dưới những cử động nhẹ nhàng của Nghĩa. Một lúc lâu Nghĩa khẽ nói bên tai nàng

— Hạnh có ngờ đến giờ phút này chúng mình ngồi bên nhau và nghe hơi thở của nhau không ?

Tiếng nói của Hạnh ầu yêm :

GIÓ NỔI CÁT BAY

— Thật không ngờ Em đã mơ mộng nhiều từ lúc gặp lại anh ?

— Mơ mộng như thế nào ?

— Không thể nói ra được. Đừng bắt em diễn tả những trạng thái tâm linh. Em chỉ biết là yêu anh.

Nghĩa đắm đuối hôn lên môi nàng Thân hình Hạnh trở nên mềm yếu trong tay Nghĩa. Mắt nàng không còn nhận ra hình ảnh bên ngoài. Tình yêu đang bốc cháy trong trái tim nàng, dẫn dắt nàng chìm sâu vào những cảm giác đam mê.

Hơi lạnh thâm nhiều xuống mặt ghề đá. Nghĩa buông tay khỏi vai Hạnh, nói với nàng một câu

— Anh đưa Hạnh về chỗ trọ của anh.

— Ở đâu ? Hạnh nhìn sâu vào mắt Nghĩa hỏi

— Gần đây. Ngay bên cầu.

Hạnh không bộc lộ phản ứng gì khác. Nàng ngoan ngoãn đi bên cạnh Nghĩa. Căn gác trọ xuất hiện bên đầu cầu. Những nhà xung quanh chìm trong đen tối. Hai người bước lên cầu thang. Ngọn đèn tỏa vàng khè trên mặt lối đi. Nghĩa nhìn thấy phòng bên cạnh tối đen, cửa đóng kín mít. Chàng đoán anh bạn bác sĩ đi chơi chưa về. Rồi chàng bật đèn trong phòng, huyết sáo nhẹ nhẹ. Căn phòng

lồng lộng gió sông thổi vào, Nghĩa thầy cái quạt máy vô duyên. Chàng bảo Hạnh cởi chiếc áo ngoài cho mát. Nàng chỉ mặc chiếc áo lót mỏng. Da thịt nàng trắng trẻo và căng đầy. Nghĩa như bị thu hút bởi thân hình nàng, mỗi lúc sự thu hút thêm mãnh liệt và chàng đứng im bên cửa sổ nhìn Hạnh trang điểm lại mái tóc. Ở nàng tỏa ra một sức quyến rũ mãnh liệt làm Nghĩa quên hết những sự mệt nhọc, bần khổ. Chàng tự tách rời khỏi thực tại và bắt đầu dần vào một thiên đường ngay trong cuộc sống máu lửa.

Nghĩa tắt ngọn đèn chói sáng, lộ liễu và bật ngọn đèn ngủ cho dịu mắt. Chàng kéo Hạnh nằm xuống giường. Hạnh liếc nhìn Nghĩa, se sẽ hỏi :

— Ở quân đội có mệt lắm không ?

— Cũng có lúc mệt muốn chết, có lúc thật thông thả.

— Như lúc này anh đâu có phải làm gì ?

— Lúc này phải hưởng thụ. Mai một lại đi hành quân tới bờ, đâu còn hưởng thụ nữa.

Hạnh cười trước câu nói vui đùa của Nghĩa. Nàng im lặng để chàng bày tỏ những cử chỉ yêu đương. Hai người vùi trong giấc mộng, cuốn theo những cảm giác nồng cháy thật tình. Bóng tối phủ mờ xung quanh. Căn gác trọ chỉ còn là một hình

GIÓ NỔI CÁT BAY

ánh lu mờ giữa đêm tối im vắng. Những cánh cửa được đóng kín và không còn một tiếng động nào lọt ra ngoài. Đêm hôm ấy Hạnh thao thức không ngủ được ngon giấc. Nàng bồn chồn ghi nhớ những cảm giác vừa nhập vào thân xác nàng, lấp đầy khoảng trống trong tâm hồn nàng. Ngày mai nàng không cần biết tới. Nghĩ gì đến tương lai bất trắc viên vông. Cuộc sống vui được lúc nào hay lúc ấy. Hạnh cảm động từ lúc gặp Nghĩa. Nàng đã dành cho chàng những ý nghĩa đẹp đẽ, ngay thật của một người con gái cần có tình yêu. Nàng thấy mãn nguyện khi Nghĩa chiều theo ý muốn của nàng, không hạ thấp tâm hồn nàng và đẩy xéo lên tư ái của nàng.

Sáng hôm sau Nghĩa dậy muộn. Hạnh còn ngủ muộn hơn chàng vì nàng chỉ chợp mắt lúc gần sáng. Lúc nàng dậy rửa mặt thấy trong túi áo có mấy tờ giấy bạc mới, nàng liền đưa lại cho Nghĩa, cúi kính nói

— Em không bằng lòng anh làm như vậy. Em đâu có phải là gái cho thuê. Đừng làm cho em buồn giận anh nhé !

Nghĩa im lặng không nói năng. Chàng cầm tiền nhét vào túi, nắm tay Hạnh xin lỗi. Hạnh

ngồi xuống ghế sát bên Nghĩa. Đôi mắt nàng đờ đẫn ngược nhìn chàng, tỏ vẻ luyến tiếc những giờ phút êm ái vừa đi qua trong đời nàng như một bóng mây đột hiện giữa khoảng trời nắng cháy.

Bây giờ nó đã trở thành một kỷ niệm, sâu xa và khó quên !

Hạnh nhìn ánh nắng ngát ngây bên ngoài. Máu xanh trong vạt tóa rộng giữa không gian thăm thẳm. Nàng vuốt tay Nghĩa hỏi:

- Bây giờ anh đi ?
- Lát nữa. Đợi xe đến anh sẽ đi.
- Chỗ anh ở có vui không?
- Không vui đâu. Rừng rú buồn hết chỗ nói.

- Khi nào về qua đây nhớ vào thăm nhé. Em luôn luôn có mặt ở nhà.

- Được rồi, Anh sẽ nhớ đến em luôn.

Nghĩa đưa Hạnh đi ăn điểm tâm. Sau đó chàng từ giã nàng trở lại gác trọ. Phòng bên cạnh đã mở cửa toang. Nghĩa bước vào thấy anh bạn quân y sĩ đang nằm trên giường hút thuốc lá, miệng nhả từng cuộn khói trắng bay lên trần nhà.

- Tôi qua bác sĩ đi đâu?

Nghĩa dí dóm cất tiếng hỏi và chờ đợi câu trả lời. Anh bạn quân y sĩ cười hếch hếch:

- Tôi về đây ngủ từ chập tối. Mãi gần khuya

GIÓ NỔI CÁT BAY

bạn mới về bật đèn. Đêm qua vui về chứ?

— Vui vì tình cờ gặp lại cô học trò cũ. Nàng đã có nhiều thay đổi.

— Trông bạn phờ phạc lắm. Uống thêm thuốc bổ cho lại sức. Lát nữa còn đi về.

— Bác sĩ chu đáo quá!

— Đó là công việc của tôi. Bạn cần được khoẻ, đừng có đau yếu là được rồi.

Nghĩa mỉm cười cầm gói thuốc bổ của anh bạn y sĩ, Chàng uống luôn một viên với nước lạnh. Lúc ấy đoàn xe chở tân binh đã tới nơi và dừng lại ở bên kia cầu cách chỗ trọ của Nghĩa vài trăm thước. Người tài xế lái xe díp đến báo tin cho Nghĩa biết. Chàng vội giục anh bạn y sĩ:

— Xe đèn rồi. Mình đi ăn trưa rồi lên đường.

— Thề hà. Đợi tôi sắp cái va ly đã. Có đèn chào em không?

— Thôi. Thề là đủ.

Hai người lên xe đi tìm chỗ ăn. Ánh nắng buổi trưa choáng váng trên con đường giữa thành phố. Mặt Nghĩa bừng bừng vì hơi nóng dồn ép. Chàng cảm thấy đói ngầu nghiền khó chịu.

— Thuốc của bác sĩ đang áp đảo cái dạ dày của tôi.

Nghĩa vừa lái xe, vừa nói chuyện với anh

bạn ngồi bên cạnh. Người tài xế ngồi ghế sau, giữa những ba lô nhà binh và va ly đựng đồ.

— Thề thì tốt. Bạn sẽ ăn biết ngon. Hạnh phúc của bạn là ở đây.

Nghĩa suy luận về câu nói có ý nghĩa của người y sĩ. Chàng dừng xe trước một quán ăn. Cả ba vào trong quán. Sau khi dùng bữa xong họ đi thẳng đến chỗ đoàn xe đậu Nghĩa đếm được hơn một trăm tân binh trên các xe và đứng tản mát ở bên đường. Hầu hết là những người trẻ, mặt còn mang dấu vết của một đời sống thành thị sáng sủa và đam mê. Vài phút nữa họ sẽ trông thấy rõ khu vực rừng rú và khoảng đất đai cần đến sự khai phá của họ. Ít ra họ cũng sẽ phải dành một quãng đời tuổi trẻ trong mảnh đất tàn nhẫn này để thắp lên những ánh sáng văn minh. Nghĩa hấp tấp đến từng xe hỏi han mọi người, thân mật nắm tay họ như những người bạn. Chàng muốn cho họ vui vẻ hăng hái trước khi rời bỏ giới tuyến thị thành và bắt đầu nhìn thấy những mẫu u buồn thực tề của chiến tranh.

Đúng hai giờ chiều đoàn xe chuyển bánh. Bụi cát mịn mù bốc lên khi những bánh xe lớn lăn tròn trên mặt đường. Nghĩa có cảm tưởng đoàn xe đang đi vào miền hoang dã chưa có sự sống vươn dậy, giữa cảnh ngự trị sấm uất của thiên nhiên. Chiếc

GIÓ NỔI CÁT BAY

xe díp của chàng đi đầu. Người bạn y sĩ ngồi bên cạnh nắm chắc khẩu súng trong tay, mặt luôn luôn dán vào lối đường, các hồ sâu và bụi rậm xanh rì như để phòng thú rừng nhảy vào chỗ hẩn ngồi. Mùi đất khen khét. Không khí rầy bông. Mặt đường rạn vỡ nhập nhô. Tiếng động cơ gầm thét nhọc nhằn. Nghĩa cảm thấy chóng mặt khi soay tay lái tránh những mô đất tai quái. Một cơn gió nổi lên cuốn tung thắm bụi. Đoàn người như biến dạng trong lớp bụi đất đỏ ngầu.

Đoàn xe vừa leo hết cái dốc dưới chân đồi thì một tiếng nổ phát lên khủng khiếp. Chiếc xe đi cuối cùng chớ giây kềm gai chạm phải mìn tự động chôn sẵn bên lối. Người tài xế bị thương, máu loang trên mặt và tay hẩn. Chiếc xe lật nghiêng nằm chúi xuống chân đường. Miếng kính phía trước vỡ tan nát như bị nghiền.

Nghĩa dừng ngay xe, nhìn người bạn nói

— Bác sĩ có việc làm.

Rồi chàng quay xe đi xuống chỗ xảy ra tai nạn. Người tài xế được đưa ngay lên xe cứu thương bằng bó tạm để chở về chấn y viện. Chiếc xe đổ được kéo lên và một người tài xế khác lại lái nó chạy theo đoàn xe.

Nghĩa đưa tay lên vuốt mồ hôi chảy ngang mắt, buồn bực nói một mình

— Sự độc ác của con người còn ghê sợ hơn cả sự độc ác của dã thú.

XI

Từ lưng chừng trời, Nghĩa choáng váng nhìn xuống khu rừng.

Một biển lửa đang ngùn ngụt dâng lên. Cây cối đổ ngã vào khối lửa đỏ rực đang nhảy múa điên cuồng. Mặt đất nhiều chỗ trũng sâu, rạn vỡ. Các gốc cây bật rễ nghiêng ngửa vì bom đạn.

— Dưới hỏa ngục kia chắc không còn sinh vật nào tồn tại.

Nghĩa quay lại nói với người phi công. Hắn chăm chú nhìn xuống phía dưới, khẽ gật đầu. Đoàn máy bay trực thăng lướt qua khu rừng bốc cháy, lao về phía trước. Như một đàn diều hâu đói loạn quạng đi săn mồi, những chiếc máy bay chúm đầu xuống thấp bay là là trên ngọn cây rồi hạ sát mặt đất. Những cánh quạt dài còn soáy tí trên thân máy bay. Từng toán binh sĩ đã nhanh nhẹn đổ xuống đất, băng qua rừng theo dấu hiệu của Nghĩa. Đây là vùng đất lạ mà Nghĩa chưa đặt chân tới bao giờ.

GIÓ NỔI CÁT BAY

Tiếng động cơ đã tắt hẳn, trả lại sự im lặng cho rừng rậm huyền bí, xanh rì, hoang dã. Những anh tân binh mới được bổ sung vào đại đội Nghĩa thay thế cho những người lính già, đã không còn sợ hãi lúc đi rừng. Họ đã quen với thiên nhiên, bóng tối và những nỗi cực khổ trên trận địa. Tình yêu nhân loại làm cho con người gần gần nhau, hy sinh cho nhau và xa lánh bớt những căm dỗ của tội lỗi. Những người lính trẻ ôm ghì khẩu súng trong tay không phải là những khí cụ chỉ biết chém giết. Cái nhìn của họ không thể lãnh đạm trước sự gục ngã của kẻ đi chinh phục mang cùng một giọng máu. Họ đã hành động vì sự sống của tất cả, vì những đau khổ đang lan tràn trên thân phận con người.

Lúc những toán quân tiên đồn sát chân đồi, hàng loạt súng bắt đầu nổ. Địch từ trên cao bắn xuống xối xả. Tiếng súng địch nghe chát chúa, dữ dằn và hoảng hốt. Nghĩa cho lệnh mọi người bám sát vị trí và gọi máy bay yểm trợ. Thép lửa từ trên trời trút xuống mặt đồi dập tắt những khẩu súng lớn của địch và tạo cho binh sĩ thêm phần khởi. Càng về trưa ánh nắng càng nóng bỏng. Mồ hôi và máu nhớp nhúa trên thân thể mấy anh tân binh. Những người bị thương nặng được máy bay chở đi ngay. Những người bị thương nhẹ vẫn tiếp

tục chiến đấu.

Quanh đối địch còn lì lợm bắn lẻ tẻ. Máy bay tạm ngưng oanh kích và những toán quân tiến lên. Khói đạn còn khét mù tòa xuống lưng chừng đồi. Từng mảng cây cối bị cháy xém. Nghĩa vừa lên đến mặt đồi thấy mây nóc nhà còn đang cháy dở. Những xác địch còn nằm tả tơi trong các giao thông hào. Mùi tử khí bốc lên nồng nặc. Đột nhiên có tiếng súng từ phía trước xé nổ, viên đạn găm vào đùi Nghĩa. Những mảnh kim khí vỡ nát trong da thịt làm chàng nhức nhối và gục xuống mô đất. Nghĩa mê man không biết gì nữa. Viên đạn thứ hai lướt qua đầu chàng. Vài phút sau không ai còn nghe thấy tiếng súng địch. Chúng đã rút khỏi đồi biên vào rừng. Người thượng sĩ già vừa mới được thăng chuẩn úy vội vàng đến gần Nghĩa. Hắn nhăn nhó nhìn vết thương của chàng, gọi gấp máy bay lại tải thương. Tự tay hắn nâng chân chàng cho y tá băng bó tạm rồi đặt chàng lên máy bay. Kể từ phút này hắn chỉ huy đại đội thay thế Nghĩa. Sau khi lục soát xong, các toán quân trở lại chỗ máy bay đậu để vẽ căn cứ.

Cuộc hành quân « Diêu Hâu » chấm dứt. Áp dụng lời đánh chớp nhoáng từ trên trời rơi xuống, binh sĩ cảm thấy nhẹ nhõm, bớt cực nhọc và nguy hiểm hơn là phải di chuyển bằng đường rừng

GIÓ NỔI CÁT BAY

Lúc mở mắt nhìn xung quanh Nghĩa thấy mình đang nằm trong phòng hồi sinh mát lạnh. Bên cạnh chàng, những người bị thương nặng nằm yên không cử động. Các mảnh đạn đã được lấy ra khỏi đùi từ lúc nào mà Nghĩa không biết. Miếng da bị đạn tàn phá rách nát, ung thối, phải khoét bỏ. Y sĩ giải phẫu đã lột một miếng da khác nguyên vẹn ở chân chàng ghép vào chỗ đó Nghĩa cảm thấy một nhọc và hơi đau. Những hình ảnh xung quanh làm cho chàng bàng hoàng, hình ảnh những thân thể không toàn vẹn, rên la, giằng co với cái chết đợi chờ. Một cuộc chiến đấu khác tiếp diễn âm thầm, mãnh liệt do những bàn tay và khối óc tuyệt diệu đảm đương để giành sự sống cho những người đang bị các vết thương cầu xé. Đó là sự hy sinh của các y sĩ và y tá trong các phòng giải phẫu, các phòng thuốc

Người con gái đầu tiên Nghĩa được nhìn mặt là Huyền Buổi chiều khuôn mặt Huyền xuất hiện trước mắt chàng tươi đẹp như một thần tượng. Nghĩa ngẩn ngơ nhìn nàng. Bàn tay nàng nắm chặt lấy mấy ngón tay Nghĩa, âm áp và cảm động. Huyền dịu dàng hỏi

— Anh có nhận rõ em không ?

Nghĩa mỉm cười. Huyền ghé sát vào tai Nghĩa, nói tiếp

— Hôm đầu em vào đây thầy anh còn mê man

Bây giờ anh của em đã tỉnh lắm rồi.

— Sao em biết nhanh thế ? Ai báo tin cho em biết.

— Người tài xế của anh. Hắn đánh điện về cho em.

— Anh đã tưởng chết nhưng may không việc gì. Nếu viên đạn lên cao chút nữa có thể nguy đến tính mạng.

— Bây giờ thì nguy hiểm đã qua. Anh cần nghỉ ngơi cho khoẻ. Em luôn luôn ở gần anh, không còn xa anh nữa đâu.

Người y tá lại thay băng cho Nghĩa. Sau đó chàng được chở sang trại ngoại thương. trên một chiếc xe dành cho những bệnh nhân nằm. Huyền đi theo chiếc xe đến tận căn phòng mới của Nghĩa. Không khí ở đây đỡ u buồn hơn ở phòng hồi sinh. Phòng nào cũng thấy đông người nằm. Mức độ chiến tranh càng gia tăng thì số người nằm càng thêm nhiều. Có phòng chứa đến ba thương binh, trong một phạm vi chật hẹp khó chịu. Nghĩa nằm cạnh một sĩ quan vừa mới được giải phẫu ở ngực. Viên đạn đã xuyên vào ngực hắn và lọt thòm trong buồng phổi. Các y sĩ phải xẻ đôi ngực hắn, phanh hắn ra để lấy viên đạn y hệt mổ một con gà.

GIÓ NỔI CÁT BAY

Khi Nghĩa đã nằm yên trên giường, Huyền vất cam cho chàng uống, cử chỉ âu yếm như của một người vợ. Nàng cảm thấy sung sướng được làm công việc ấy. Đó cũng là cách để nàng tỏ tình yêu với chàng.

— Có em anh quên cả chết chóc. Anh nghĩ đến sự sống nhiều hơn.

Huyền đắm đuối nhìn Nghĩa không nói. Da chàng xanh nhợt vì thiếu máu. Nàng đã ngồi hàng giờ bên cạnh chiếc giường phủ vải trắng để chăm sóc Nghĩa, không để ý đến các sự vật ở bên ngoài. Cây chuối cá ngoài hành lang đổ bóng dài trên thảm cỏ. Ánh nắng không còn chói lọi gay gắt và nhạt dần. Đúng năm giờ chiều Huyền đứng dậy. Nàng cúi xuống hôn vào trán Nghĩa, nói nhỏ nhẹ :

— Em về. Mai em lại vào.

Rồi Huyền bước ra cửa. Nghĩa nhìn theo bóng dáng nàng, đi lẫn vào đám người thăm viếng ra về. Các thân nhân chỉ được vào bệnh viện thăm thương binh trong hai tiếng đồng hồ buổi chiều. Với những người đau nặng không thể đi đứng được, thân nhân có thể ở luôn bên cạnh để săn sóc họ suốt ngày đêm. Nghĩa nhìn sang người sĩ quan nằm đối diện với chàng. Hắn hoàn toàn đơn độc, im lìm chịu đựng vết thương. Lâu lắm hắn mới thốt một

vài câu với chàng. Đến giờ ăn có người đưa cái khay đựng cháo đèn đầu giường để giúp hắn ăn được dễ dàng. Trường hợp của Nghĩa cũng tương tự. Chàng đang được bó bột ở đùi nên chưa thể cử động được nhiều. Những ngày nằm trên giường bệnh, Nghĩa có một ấn tượng lạ lùng, sâu sắc mà chàng chưa hề thầy xuất hiện trong trí óc. Con người quá khứ của chàng phút chốc đã hoàn toàn biến đổi. Thời gian gần bốn năm chàng dần thân vào khói lửa chỉ là một giai đoạn thử thách của cuộc sông. Một sự cầu tạo mới đang hình thành ở Nghĩa, bắt đầu từ những cảm nghĩ đến tận đáy sâu tiềm thức chàng. Không khí, ánh sáng, màu sắc, âm thanh, những hình ảnh sống động như xuất hiện từ một thế giới mới lạ mà chàng vừa nhận thức được. Một thế giới đã bị Nghĩa lãng quên. Đó là thế giới của tuổi trẻ, tình yêu và hy vọng cao xa. Nghĩa đã hiểu được lý do tồn tại của bản thể và nghe thấu tiếng kêu rên của chính con người chàng. Những tội lỗi và đau thương đang lan tràn trên mặt đất này như thứ cỏ dại xâm lấn những đồng lúa, thoát thai từ những tham vọng thấp hèn nhát của con người. Giá trị của con người là chiến đấu chống lại với những kẻ thù ở ngay trong bản thân : lòng hận thù, tham vọng và

GIÓ NỒI CÁT BAY

sự khinh bỉ lẫn nhau. Một cuộc chiến thắng của con người đối với con người không có gì hãnh diện cả. Con người chỉ hãnh diện khi nhận thấy ánh sáng nhân ái đi sâu vào các tâm hồn và bùng lên ở mọi chân trời u ám.

Trong bể sâu im lặng của bệnh viện, Nghĩa thấy mọi đau đớn dần dần lắng dịu, kể cả những đau đớn về thể xác lẫn tinh thần. Những ý nghĩ sợ hãi sau lúc chàng bừng mắt trong phòng hồi sinh không còn ám ảnh chàng nữa. Chàng chờ đợi vết thương lành lặn để trở lại đời sống bình thường. Cuộc sống của chàng không thể trốn thoát thực tại. Mỗi khi nhìn lại thân phận, chàng chưa sót nhận thấy không bao giờ tạ tội nguyện với nó, cả với thực tế vây quanh nó như một cái khung trơ trẽn đã giới hạn tự do của con người.

Nghĩa lần lượt thấy lại những bộ mặt quen thuộc đến thăm chàng. Người chị gái với cái nhìn thương xót vời vợi, lầm lì ít nói. Chị đã không cầm nổi nước mắt khi nhìn vào chiếc chân bó bột của Nghĩa. Nhưng sau đó chị bình tĩnh an ủi Nghĩa. Nhiều đêm chị thú thật đã cầu nguyện cho Nghĩa. Chị tin tưởng chàng không thể chết, mặc dù phải lăn lộn trên những trận địa nguy hiểm. Tâm linh chị đã nói với chị như thế và chị đã biểu lộ nỗi vui

mừng khi thầy Nghĩa được sông sót nguyên vẹn.

Lúc Thục bước vào phòng, Nghĩa sững sờ ngấm Thục một lúc lâu. Nét mặt Thục hơi già, mang nhiều suy tư sâu đậm. Đặc biệt Thục đã nuôi bộ râu quai nón từ khi chàng còn ở trong tù. Chàng thân mật hỏi Nghĩa

— Có đau lắm không bạn ?

— Cũng khá đau. Nhưng thực tình tôi không nao núng lắm. Tôi chỉ đau lúc mới bị thương thôi. Bây giờ tôi cảm thấy dễ chịu. Anh vẫn đi dạy học đây chứ ? Có còn làm chính trị không ?

— Tôi thấy việc đi dạy học không thể nào bỏ được. Còn việc làm chính trị là một lý tưởng, một hoài bão.

Thục kể với Nghĩa chàng đang yêu một người con gái. Chàng vẫn chưa quên cái kỷ niệm đau thương trong dĩ vãng của Nguyệt. Những sự tra tấn và giam hãm lúc trước đã làm hao mòn sức khỏe của Thục. Bệnh tê thấp thỉnh thoảng nổi dậy hành hạ đôi chân khiến chàng đi đứng không được khỏe.

— Nghĩa ạ, sự chịu đựng của bạn làm cho tôi tin rằng cuộc sống của chúng ta chưa đến nỗi lụn bại. Con người nhiều lúc rất dũng cảm mà mình không ngờ vực như thế đây.

Câu nói của Thục đọng lại trong tâm trí Nghĩa, sau lúc Thục rời khỏi phòng bệnh. Như tình cảnh

GIÓ NỔI CÁT BAY

một người giá buốt được đèn gần ngọn lửa đỏ, Nghĩa nhận thấy câu nói của Thục đã đem lại cho chàng một niềm an ủi sâu rộng. Nó cũng có giá trị như một tâm huy chương thêu nhiều màu sắc sỡ mà ông tiểu đoàn trưởng vừa mới trao tặng chàng ngay trên giường bệnh.

Trong suốt thời gian nằm dưỡng sức, vào những buổi chiều Nghĩa không khỏi xao xuyến khi thấy Huyền đèn thăm chàng. Nàng đã bớt thì giờ ở sở đề sông bên cạnh chàng. Sự thay đổi không khí đã làm cho Huyền quên cả những giận hờn, hoài nghi đối với Nghĩa. Bao tỏ trong tâm hồn nàng đã tan rã. Huyền thấy ánh mắt Nghĩa sáng hẳn lên, tươi cười nhìn nàng. Tình yêu đã sông lại ở nàng rạo rực, da diết, tương tự một nguồn sinh lực mới vươn dậy trong thân thể mỏi mệt của nàng.

XII

Không khí buổi sáng mát tươi. Đường phố chói chan ánh mặt trời Nghĩa xuống khỏi xe díp. Sau câu nói từ già người tài xế, chàng xách ba lô dỉnh đầy bụi đỏ đi vào trong nhà. Người chị đang ở dưới bếp vội chạy lên nhìn Nghĩa, giọng nói ngạc nhiên :

— Nghĩa về phép đây à ?

— Không. Em được giải ngũ.

— Chị đâu có biết. Kể từ hôm nay sao ?

— Vâng, kể từ hôm nay.

— Chị mừng cho em. Chị vừa sửa lại căn gác cho rộng thêm. Em ở đây với chị, đừng đi đâu cả. Nghĩa suy nghĩ một lát rồi nói

— Em sẽ đưa Huyền đi Nha Trang đổi gió một thời gian. Trong người em không được khỏe.

Người chị hỏi lại

— Chừng bao lâu ?

— Một hai tuần lễ.

GIÓ NỒI CÁT BAY

— Em nên đi. Chị không có ý kiến gì khác. À em đã định đi làm ở đâu chưa ?

— Em định tiếp tục đi dạy học. Bất luận ở đâu cũng được.

— Nếu tìm được chỗ dạy ở Saigon thì tốt hơn. Em có thể làm thêm được nhiều việc khác.

— Đi về em sẽ tính lại công việc.

Nghĩa không mang về theo một vật kỷ niệm nào để tặng người chị. Chàng như một kẻ lữ hành cô độc trở về. Hành lý chàng thu nhặt được là những cảm nghĩ chưa sót đời với bản thân và tha nhân. Lúc này chàng không có những hoài bão lớn lao. Chàng chỉ muốn được thầy cái tâm trạng yên ổn, xa lánh những dấn vật, bấn khoăn và nổi loạn

Nhìn vào tấm gương, Nghĩa thấy người chàng hơi khác lạ. Da chàng tái xám như bị bệnh ngứa nước kinh niên, mặc dầu chàng chưa nhiễm phải thứ bệnh này vì đã uống nhiều thuốc phòng ngừa.

Về khô khan hiện trên khuôn mặt làm cho Nghĩa vụt nhớ những tháng ngày trôi nổi. Tất cả chỉ còn là những bóng mờ trong tâm trí chàng. Tự nhiên Nghĩa cảm thấy một sự vắng lặng ngự trị khắp người và chàng ước ao sông trợn vện những ngày còn lại, với cả cuộc đời còn lại.

Buổi chiều , Nghĩa đến tìm gặp Huyền . Nàng vừa trang điểm xong . Thầy Nghĩa xuất hiện, nàng mừng rỡ chạy ra ôm chàng , hỏi ngay

— Trời ơi ! Anh về từ bao giờ thế ?

— Mới về sáng nay . Anh đã giải ngũ rồi.

— Thế à . Em có cảm giác đang sống trong ảo tưởng. Chúng mình không còn lo sợ phải xa nhau nữa . Anh Thục vừa mới đi chơi với cô bạn gái. Chắc anh chưa biết mặt cô ta đâu !

— Anh đã được nghe nói về cô ta

— Ai nói ?

— Anh Thục .

Nghĩa đắm chiều nhìn Huyền. Toàn thân nàng toát lên một vẻ tươi mát mịn màng. Huyền nở nụ cười ngấm Nghĩa . Chàng bảo

— Đi ăn cơm với anh đi . Anh đang đói.

— Em sẵn sàng. Đáng lẽ tối nay em đi dự tiệc ở sở cơ đây. Nhưng em không muốn đi nữa . Đi với anh vẫn thích hơn chứ.

Nghĩa im lặng. Chàng đưa Huyền ra cửa. Mầu trời trên thành phố tím thẫm. Những ngọn đèn cao lơ lửng hắt từng vệt ánh sáng xuống mặt đường. Nghĩa vẫy chiếc taxi, cùng Huyền bước vào xe. Chàng bảo tài xế chạy đến bến tàu. Vài phút sau khúc sông Saigon đã hiện ra trước mắt Nghĩa. Mặt sông sáng

GIÓ NỔI CÁT BAY

nổi bênh bồng. Những con tàu viễn xứ đậu sừng sững trên bến. Chiếc xe ngừng lại sát lề đường. Nghĩa đưa Huyền vào một quán ăn nhỏ, có vuông sân xây trên mặt sông. Không gian cao vời vợi. Gió từng chập phả vào chỗ hai người ngồi ở góc sân, lan đi thật xa, heo hút. Những chiếc thuyền buồm nhỏ đậu gần quán ăn chòng chành theo sóng nước như đang khiêu vũ. Một điệu nhạc nổi lên dịu dàng, chập chờn soáy vào không gian mờ tối.

Nghĩa cất tiếng hỏi Huyền

— Em uống gì ?

— Nước đá chanh.

— Chúng mình sẽ đi nghỉ mát trong ít lâu. Huyền chịu chứ ?

— Ở đâu ?

— Ở Nha Trang. Anh muốn đi thật xa và thật lâu.

— Em cũng muốn thầy bờ biển Nha Trang.

Nhưng đi lâu quá, em sợ mất chỗ làm

— Đừng có lo. Nếu em mất việc làm anh có thể nuôi em. Chúng mình sống cho nhau, Huyền ạ.

— Đồng ý. Mùa nắng ở đây nhức đầu quá. Em thấy gầy người vì sức nóng ngọt ngào. Cần có sự thay đổi không khí.

Nghĩa không chú ý mấy đến các món ăn. Thịnh thoàng chàng đưa mắt ngắm Huyền và suy nghĩ lan man. Những tiếng động ồn ào của cơ khí, sự chen lấn trên các đường phố đông ngẹt nhiều lúc làm cho chàng choáng váng. Chàng thêm một sự nghỉ ngơi yên lặng, bên cạnh Huyền, giữa thiên nhiên dài rộng và trong sạch. Một sự nghỉ ngơi tươi mát như thế sẽ làm cho chàng lãng quên những choáng váng, mỏi mòn trong tâm trí và lầy thêm hơi sức để lao mình vào một cuộc sống mới.

Ngày hôm sau, Nghĩa đi lấy vé xe lửa. Hai người sửa soạn hành lý, ra phố sắm mấy thứ cần dùng và những tờ báo hài hước có tranh vẽ để đọc. Nghĩa không quên mang theo một bộ bài tây, một tập nhật ký để ghi chép các ý nghĩ mới lạ trong cuộc du lịch. Họ đi chuyển xe lửa buổi sáng sớm. Cả đêm trước Nghĩa ngủ tại nhà Huyền.

Hai người thao thức chập chờn đợi giờ khởi hành. Họ có cái cảm giác như đi hương tuần trăng mật thật sự. Lúc ở trong xe lửa, Huyền thấy buồn ngủ rã rời. Nàng gồi đầu lên người Nghĩa, nằm chợp mắt một lúc lâu .

GIÓ NỔI CÁT BAY

— Em ngủ ngon chứ ?

Nghĩa nhìn vào mắt Huyền hỏi lúc nàng vừa thức giấc.

Nàng thần thờ đáp :

— Ngủ rất ngon. Bây giờ tới đâu rồi ?

- Mới được một phần ba đường

- Cuộc hành trình khá dài. Chưa bao giờ em đi xa như thế này. Em thấy hồi hộp quá.

— Vì sao ?

— Tại vì những sự thay đổi ở xung quanh.

— Chi có thể thôi à.

— Vâng chi có thể.

Nghĩa thoáng hiểu. Chàng đứng dậy ngó đầu ra ngoài cửa sổ hứng gió mát, huyết sáo nhẹ nhẹ. Huyền đứng sát bên cạnh chàng, im lặng nhìn những sự vật bên đường. Nàng không tin chiến tranh có thể kéo dài mãi trên mảnh đất điêu đứng này. Nó sẽ phải chấm dứt vì ý thức phản kháng của con người ham muôn đời sống hơn là chết chóc.

Những thôn ấp chen chúc bên đường, những bãi rừng cây cỏ hoang sơ, cần cỗi, vụt hiện trước mắt Huyền. Dấu vết của một cuộc khai phá từ ngàn trên linh hồn cây cỏ và sự vật.

Một nền văn minh đã hình thành theo cuộc khai phá đó và bây giờ đã lớn lên, ăn sâu vào

đời sống các thế hệ Việt-Nam, không thể bị đảo lộn hay phá hủy.

Trong người Huyền như rạo rực một niềm kiêu hãnh về cuộc sống nàng đang có. Nàng nhắm mắt lại, vội vàng quay mặt vào trong toa để tránh cơn gió lốc đang cuốn cuộn lao tới.

Xe chiều xe lửa mới tới thành phố Nha Trang. Nghĩa thờ nhẹ, không còn lo lắng vắn vơ như khi còn ở trên xe lửa. Chàng đưa Huyền đi tìm chỗ ở rồi mới đi ăn cơm tối. Sau bữa cơm, hai người đi dạo trên bãi biển, hít thở không khí dịu mát của đêm. Những ánh đèn lấp lánh trên bờ biển hình vòng cung trông lộng lẫy như một chuỗi kim cương dài ngăn cách thành phố với biển. Những luồng gió thổi vào mát dưới dưới, khoé khoắn, tạo cho Nghĩa những cảm giác êm ái. Khung cảnh bờ biển ban đêm có ■ đây về quyền rũ của một thiên đường. Nghĩa nếm được cái hương vị ngọt sốt trên môi Huyền. Nàng lặng lẽ nhìn Nghĩa, nhìn những ánh sao đêm nhỏ bé ở trên cao. Nghĩa lay Huyền bảo

— Aah thèm ngủ quá. Cả ngày ngồi trên xe lửa anh thầy mệt mỏi ghê gớm.

— Em cũng vậy. Chúng mình đi về ngủ thôi. Sáng mai đừng đánh thức em dậy đây nhé. Cứ để cho em ngủ thật no nê.

GIÓ NỒI CÁT BAY

Hai người quay trở lại chỗ trọ. Họ coi nhau như vợ chồng, sông với nhau rất tự nhiên. Huyền đã thuộc về Nghĩa. Nàng không còn là một hình bóng đứng ngoài lề cuộc sông của chàng. Những lúc nàng cảm thấy sung sướng là quên được sự cô độc dầy vò, để mặc cho ánh lửa yêu đương dẫn dắt, lôi cuốn nàng đi theo ý muốn của Nghĩa.

Huyền hiểu rằng tất cả mọi sự vật và đời sông đều biến đổi. Sự biến đổi đó làm cho con người hoàn toàn bất lực, xao xuyến, than vãn.

Thực ra đời sông đã được tạo dựng đầy, nhưng còn thiếu ý nghĩa. Nó có ý nghĩa hay không, cái đó lại tùy thuộc hành động của con người đối với con người.

Cuộc sông nhạt nhẽo là thế. Con người vẫn không thoát khỏi một sự hủy hoại tàn nhẫn, như sự tan biến của cát bụi và bọt biển trong không khí. Giữa cái buồn hiu quạnh của đời sông bản thể, tình yêu như một sự mơn trớn, soa dịu, an ủi những đắng cay phi lý của con người.

Sáng hôm sau. Huyền dậy thật muộn. Nàng cảm thấy khoan khoái và tươi tỉnh. Nghĩa ngắm nàng sửa lại mái tóc, nói đằng sau lưng nàng

— Anh cảm thấy có tội lỗi với em nếu cứ kéo dài mãi tình trạng này.

Huyền sững sờ hỏi lại :

— Như thế nghĩa là thế nào ?

— Chúng mình sẽ thành hôn sau cuộc du lịch.

— Điều đó em đã định nói với anh.

Nghĩa chằm thuộc hút, nói thêm

— Thực ra hình thức không quan trọng bằng cuộc sống nội tâm của chúng ta. Nhưng để cho mọi người tin là chúng mình không lừa dối nhau. Bây giờ anh đưa em đi ăn sáng rồi ra bãi biển tắm. Em nhớ mang theo đồ tắm đây nhé.

Hai người có mặt trên bãi biển lúc mười giờ sáng. Mầu biển xanh biếc dâng ngập tầm mắt nhìn. Ánh nắng vạm vỡ lăn dài trên cát. Những ngọn núi xám chạy vòng phía sau thành phố, lẩn ra tận bờ bể. Một ngày rạo rức đã trở lại với những cảm nghĩ mới lạ trong tâm hồn Huyền. Nàng thấy đời sống chuyen biển, mở rộng như mới bắt đầu vào lúc này. Từ đáy lòng nàng nổi dậy những thềm muôn menh mông. Nghĩa nhìn Huyền giục

— Mặc đồ tắm đi em. Biển đẹp quá.

— Ồ biển đẹp tuyệt. Đợi em một lát.

Huyền bước vào nhà tắm thay quần áo. Nghĩa ngồi xuống bãi cát, hít thật nhiều không khí vào ngực. Chàng nhìn chỗ bị thương trên đùi chỉ còn lại dấu vết lờ mờ. Chàng như vội quên, không

GIÓ NỔI CÁT BAY

muôn hồi tưởng lại những đau buồn xâu xé đã qua trong đời chàng. Lúc Huyền bước ra, Nghĩa đắm đắm nhìn thân thể nõn nà của nàng phơi dưới ánh nắng. Chàng nói

— Em còn đẹp hơn biển. Chúng mình xuống nước đi thôi.

Huyền yên lặng mỉm cười. Nàng nắm tay Nghĩa từ từ lội ra xa. Nước biển nhấp nhô mát lạnh người, mát vào tận đáy hồn nàng. Huyền nghĩ ngợi chắc Nghĩa cũng đang có cái cảm giác mát lạnh như thế này. Mũi nàng run lên và hai mắt lơ đãng. Toàn thân nàng vùi vào sóng nước rộn ràng, không còn mảy may nghĩ ngợi băn khoăn. Cơn khủng hoảng trong đầu óc nàng đã bị dồn nén hẳn. Huyền bình tĩnh ngắm khuôn mặt Nghĩa hiện lên rõ ràng sau lớp sóng lớn trườn qua, gần với tầm mắt nàng.

Đằng xa, hải tuyến mịt mờ bám sát chân mây. Gió đang lao tới và mặt biển chuyển động nhấp nhô không ngừng

(Viết xong 1965)